

บทนำ

‘ความรัก’ ไม่ใช่ปัจจัยสี่ ไม่มีก็ไม่ใช่ไร แต่ถ้ามีแล้วก็ต้องรู้จัก
รักษาไว้ให้ดีที่สุด เพราะเมื่อมันจากไปแล้วไม่สามารถเรียกคืนกลับมาได้
ง่าย ๆ

ความรักนั้นไม่ได้หมายถึงแค่ความรักของหนุ่มสาวเพียงอย่างเดียว
ยังรวมถึงรักแบบครอบครัว รักแบบพี่น้อง รักแบบผองเพื่อน แต่บางครั้ง
เมื่อคนเราเอาแต่หันมองคนอื่นและเอามาเปรียบเทียบกับตัวเอง มันก็กลายเป็น
ความอิจฉาริษยา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคนที่อ่อนไหวเรื่องนี้มากเกินไป
แล้วไม่ใช่จะนำพาความวุ่นวายใจมาให้แค่คนคนนั้น ยังพาความลำบากมา
ให้คนรอบข้างด้วย เหมือนที่หล่อนเผชิญอยู่ในขณะนี้!

ภายในวัดชื่อดังแห่งหนึ่ง ถัดจากโบสถ์ของพระประธานมาทางทิศ
ตะวันออก มีอาคารเล็กๆ อันเป็นที่ตั้งของเจ้าแม่ศักดิ์สิทธิ์ที่ขึ้นชื่อเรื่องการ
ขอพรเรื่องเนื้อคู่

สองสาวนั่งอยู่บนพื้นพรมหน้าสถานที่สักการะเจ้าแม่ รูปปั้นงามสง่า
สีทองตั้งอยู่บนชั้นสูงที่มีกระจกติดไว้ทั้งสี่ด้านเพื่อความปลอดภัย ด้านข้าง

และตรงหน้ารูปปั้นมีชั้นวางดอกไม้และกระถางรูปเทียน แล้วก็เป็นที่ประดิษฐานที่รอบกายสองสาวในตอนนั้นไม่มีคนอื่นเข้ามากราบไหว้ ทำให้ทั้งสองคนพูดคุยกันได้อย่างไม่ต้องเกรงใจใคร

“ถ้านับครั้งนี้ด้วย นี่ถือเป็นครั้งที่สามแล้วนะที่เกลากฉันมาขอพรให้มีแฟน”

รติยาพึมพำ ทำเอาคนเป็นเพื่อนที่อยู่ข้างๆ ถึงกับรีบบอก

“เออনা คราวนี้ครั้งสุดท้าย ไม่ได้หรือคบไม่ยึดก็ไม่ขอแล้ว”

“ก็พูดแบบนี้มาสองครั้งแล้ว” หล่อนแย้งกลับ กลั้วหัวเราะเล็กน้อย

“ครั้งนี้ได้และไม่เลิกกันชั่วๆ รับรอง ฉันมีกลางสังฆรณ์”

“ฉันก็เห็นแกेशัวร์มาตั้งแต่สองครั้งที่แล้ว ไม่อยากให้มีครั้งที่สี่ตามมาอีก”

“ไม่ให้กำลังใจกันเลยนะไอ้รู้ง” อารดาว่าแล้วตัดบท “ครั้งนี้ครั้งสุดท้ายเชื่อสิ ถ้าได้มาแล้วเลิกกันอีกจะไม่ขอมีแฟนอีกไปสักกระยะหนึ่งเลยคอยดู”

“นี่ถามจริงนะ แกเคยคิดบ้างไหมว่าทุกที่ที่แกไปขอพรนะ ที่จริงแล้วล้วนศักดิ์สิทธิ์สัมฤทธิ์ผลทั้งนั้น แต่เป็นเพราะดวงชะตาของแกเองมากกว่าที่ยังไม่ถึงเวลามีแฟน ไม่ใช่ว่าขอแล้วจะได้และเป็นคนที่ใช่อะไรแบบนั้น”

“แล้วแกจะให้ฉันห่อเหี่ยวหัวใจเหรอ แกยังมีเวลาหาผัว แต่ฉันเนี่ยเวลาเหลือน้อยเต็มทีแล้วนะ ถ้ารอนานกว่านี้อายุสามสิบแล้วยังหาแฟนไม่ได้ มีหวังไม่ได้แต่งงานแน่ๆ” เจ้าตัวคนลากมาทำหน้าที่นำหน้าหันอไล่ “แล้วคนอื่นในกลุ่มเราก็มีแฟนกันหมดแล้วด้วย แกไม่สงสารฉันเหรอ”

“แกลืมหือเปล่าว่าฉันก็ยังไม่โสด”

“แกมันข้อยกเว้น”

“เฮ้อ ชะงั้น”

คนโตนลากมาด้วยถึงกับร้องพลางทำหน้าที่นำหน้าหันอไล่ หล่อนหันมองรูปปั้นเจ้าแม่ แล้วก็เกิดอยากลองขอพรท่านขึ้นมาบ้าง อย่างเช่นขอให้ท่าน

ช่วยทำให้หล่อนไม่ต้องตระเวนไปขอพรหาแฟนกับเพื่อนอีก!

หญิงสาวจึงพนมมือและหลับตาลง ตั้งสมาธิ ตั้งจิตอธิษฐานระหว่างที่อารดาไม่ได้หันมาสนใจเพราะมัวแต่อธิษฐานขอแฟนอย่างใจจดใจจ่อ

‘เจ้าแม่ขา ลูกพาเพื่อนมาขอพรหาแฟน ถ้าเจ้าแม่จะกรุณาก็ช่วยประทานแฟนให้ทีนะเจ้าคะ ลูกจะได้ไม่ต้องถูกยายเพื่อนตัวดีลากไปลากมาแบบนี้อีก หรือถ้าเจ้าแม่จะข้ามชั้นเป็นประทานผิวมาให้เลยก็ได้นะเจ้าคะ ลูกเหนื่อยแล้วเจ้าคะ เพียง!’

๑

คนโดนเทอีกแล้ว!

บ้านเดี่ยวหลังหนึ่งซึ่งเหมาะสำหรับครอบครัวเล็กๆ ตั้งอยู่ในเฟสสามของโครงการบ้านหรู แต่ไม่ได้อยู่ในเฟสกลางที่ติดทะเลสาบซึ่งแพงกว่าและหลังใหญ่กว่า แต่ถึงอย่างนั้นบ้านทุกหลังในหมู่บ้านนี้จะมีคลองจำลองไหลผ่านด้านหลัง เป็นโครงการบ้านหรูที่ให้ความสำคัญกับร่มรื่นและความเป็นส่วนตัวได้เป็นอย่างดีจนชวนให้คิดว่าอยู่ต่างจังหวัด ทั้งที่จริงแล้วมันอยู่แถวชานเมืองกรุงเทพฯ นี่เอง

เจ้าของบ้านหลังนี้คือ รติยา ทรัพย์สิริหาญ หรือรุ่งพราย หล่อนเป็นลูกสาวคนเล็กของการุณและมาลินี ทรัพย์สิริหาญ มีพี่ชายสองคนคือธนาพีร์หรือเมฆา เป็นพี่ชายคนโต และเป็นเจ้าของห้องเสื้อหรูมาเรียบูติกที่เหล่าดาราและเซเลบหลายคนเลือกใช้เสื้อผ้าใส่ไปงานเลี้ยงหรูหรา ส่วนพี่ชายคนรองคือวิรัชญ์หรือพายุ เป็นวิศวกรคอมพิวเตอร์ให้บริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง

รติยาอายุห่างจากพี่ชายคนโตสิบปี เพราะเป็นลูกหลงของบ้าน แต่ก็ยังเป็นลูกหลงที่ทุกคนทั้งรักทั้งหวง ทั้งน่าหยิกในเวลาเดียวกัน เพราะความดีใจของหล่อนเอง

ครอบครัวของหล่อนค่อนข้างมีฐานะจากการที่คุณปู่มีที่ดินมากมาย แถวชานเมือง ซึ่งเมื่อก่อนนี้ที่ดินแปลงหนึ่งราคาไม่เท่าไร แต่พอมาถึงยุคพ่อของหล่อน เมืองเริ่มขยายตัว ที่ดินเหล่านั้นจึงราคาพุ่งสูงขึ้น ทำให้ปัจจุบันฐานะทางบ้านเข้าข่ายมีอันจะกินเลยทีเดียว ส่วนหล่อนซึ่งเป็นลูกสาวคนเล็กของครอบครัวก็กลายเป็นเหมือนไข่ในหินของบ้าน ถึงอย่างนั้นพ่อกับแม่ก็ไม่ได้เลี้ยงมาแบบคุณหนูที่ทำอะไรไม่เป็น งานบ้านงานเรือนหล่อนทำเองได้หมด ยกเว้นอย่างเดียวที่ที่บ้านไม่เคยปล่อย นั่นคือเรื่องการมีแฟน!

พอจะมีใครก้าวเข้ามาแจกขนมจีบ ก็จะมีเจ๊พี่ชายสองคนทำตัวเป็นไม้กั้นหมา ตรวจสอบทุกอย่าง ชุดประวัติซักกันละเอียดดิบ จนคนที่เข้ามาจีบต่างถอยทัพยกธงขาวกันไปหมด สาเหตุที่เป็นอย่างนั้นเพราะหล่อนมีลูกพี่ลูกน้องคนหนึ่งเป็นญาติฝั่งแม่ที่อายุไล่เลี่ยกัน แต่ถูกผู้ชายหลอกว่ารัก สุดท้ายก็แค่หลอกฟันแล้วทิ้ง แล้วลูกพี่ลูกน้องคนนั้นก็ห้องตอนเรียนอยู่ปีสอง ความอับอายและความผิดหวังในรักทำให้ตัดสินใจจบชีวิตตัวเองด้วยการฆ่าตัวตาย

ทุกคนในบ้านจึงค่อนข้างอ่อนไหวกับเรื่องนี้มากโดยเฉพาะพี่ชายทั้งสองคน เพราะในสายตาพี่ชาย ไม่ว่าหล่อนจะอายุเท่าไรหรือโตแค่ไหน ก็ยังคงเป็นน้องสาวคนเล็กของบ้านอยู่ดี

แต่เพราะแบบนี้จึงทำให้บางครั้งรัตยา รู้สึกอึดอัดกับความรักความหวังที่มากเกินไป จนขอทำสัญญากับพ่อและแม่ว่า ถ้าหล่อนเรียนจบด้วยเกรดเฉลี่ยรวมถึงสามจุดศูนย์ศูนย์ พ่อกับแม่และพี่ชายจะต้องยอมให้หล่อนออกไปอยู่เองข้างนอก และห้ามพี่ชายสองคนบงการชีวิตหล่อนอีก

ทุกคนยอมตกลงตามข้อเสนอนี้ เพราะคิดว่ารัตยา คงทำได้แน่ๆ เนื่องจากหล่อนไม่ใช่คนเรียนเก่งมาแต่ไหนแต่ไร เป็นเด็กที่เรียนอยู่ในเกณฑ์ปานกลางมาตลอด ไม่ใช่เด็กฉลาดหรือเด็กหัวกะทิของห้อง

ว่าผลที่ออกมาคือหล่อนทำเกรดเฉลี่ยจบได้ตามที่ตกลงกันไว้ พ่อ

กับแม่และพี่ชายจึงจำใจต้องทำตามสัญญาให้หล่อนออกมาอยู่ด้วยตัวเอง แต่มีข้อแม้ว่าต้องกลับบ้านทุกวันอาทิตย์ แล้วบ้านที่หล่อนจะไปอยู่เองก็เป็นบ้านที่พี่ชายซื้อไว้และอยู่ในหมู่บ้านที่ห่างจากบ้านของพ่อกับแม่ไปแค่หนึ่งกิโลเมตร เป็นหมู่บ้านที่มีระบบรักษาความปลอดภัยดีเยี่ยม

รติยายอมรับข้อแม้ที่ตั้งขึ้น หล่อนเริ่มใช้ชีวิตล้มลุกต้วตั้งแต่เรียนจบแล้วเข้าทำงานที่บริษัทแห่งหนึ่งในตำแหน่งพนักงานฝ่ายจัดซื้อ แต่หล่อนไม่ใช่สาวปาร์ตี้อยู่เป็นทุนเดิม มีต็มบ้างนิดหน่อยเวลาเข้าสังคม แต่จะรู้ขีดจำกัดของตัวเอง พ่อกับแม่จึงไม่เป็นห่วงเรื่องนั้น

ทุกอย่างดูเป็นไปได้ด้วยดี จนกระทั่งพิษเศรษฐกิจโลกทำให้บริษัทปิดตัวลง และหล่อนก็ต้องมาเตะฝุ่นชั่วคราวระหว่างรอให้บริษัทที่ยื่นใบสมัครไว้เรียกตัวไปสัมภาษณ์งาน แต่รอแล้วรอเล่าก็ยังไม่มีการเรียกไปเสียที

หญิงสาวหาวหอดๆ ขณะเดินเข้าไปอาบน้ำทั้งที่ยังเมาซี้ต่าอยู่ เรือนผสมสีน้ำตาลเฮเซลนัตอ่อนๆ ยุ่งเหยิงเพราะเพิ่งตื่นนอน แต่ช่วยยให้ใบหน้ารูปไข่ที่ดูเด็กอยู่แล้วยิ่งเด็กลงไปอีก จนมองเผินๆ นึกว่าเป็นเด็กเพิ่งเข้ามหาวิทยาลัย

เจ้าตัวเข้าไปยืนเมาซี้ต่าอยู่หน้ากระจกในห้องน้ำอยู่อีดีใจหนึ่งก่อนจะเริ่มอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า พอจัดการเสร็จก็ลงมาชั้นล่าง หามือเช้าที่สายแล้วกิน ได้ขนมปังไข่ดาวธรรมดา กับไส้กรอกนมควั่นหอมกรุ่น

หล่อนยกอาหารที่ทำเสร็จไปวางบนโต๊ะรับแขก แล้วเดินไปเอาเสื้อผ้าที่ต้องซักใส่เครื่อง ก่อนจะกลับมานั่งกินมือเช้าง่ายๆ หน้าให้ปัดสน พอกินเสร็จก็เก็บล้างตามปกติ

แต่ตอนเดินออกมาจากห้องครัวหล่อนได้ยินเสียงรถยนต์แล่นมาจอดหน้าประตูบ้าน จึงเดินไปชะงักดูตรงประตูชั้นในของตัวบ้าน คนขับรถเปิดกระจกและชะงักหน้าออกมาทำท่าบึ้งไว้ว่าจะเอารถเข้าบ้าน

“อ้าว จะมาก็ไม่บอกกันก่อน”

รติยาพึมพำพลางสายหน้าเมื่อแม่เพื่อนตัวดีมาหาแบบไม่บอกไม่

กล่าว หล่อนออกไปยังมุขหน้าบ้าน กตริโมตเปิดประตูรั้วเพื่อให้เพื่อนขับรถเข้ามาจอดด้านใน ก่อนจะกตริโมตปิดประตูหลังจากแม่เพื่อนตัวดีจอดรถเรียบร้อยแล้ว

พอเพื่อนรักก้าวลงจากรถ หล่อนก็ร้องทักทันที

“ลมอะไรหอบมาจ๊ะ คุณอารดา”

หล่อนร้องทักไปอย่างนั้นไม่ใช่ว่าเพื่อนไม่เคยมาหาที่บ้าน แต่เพราะเมื่อไรมาด้วยตัวเองแบบนี้ ไม่ใช่การโทร. หาหรือนัดไปกินอาหารข้างนอก แสดงว่ามีเรื่องต้องปรึกษา ‘ศิราณี’ อย่างหล่อนอีกแน่ๆ

“ลมคิดถึงแก่นะสิ”

อารดาหรือปู้กตอบพลางทำหน้าที่เบีใส่ เจ้าหล่อนเป็นเพื่อนที่อายุมากกว่าบริติชถึงสี่ปี เนื่องจากช่วงจบมัธยมปลายป่วยหนักจนต้องรักษาตัวอยู่นาน กว่าจะหายดีกลับมาเรียนได้ เพื่อนที่เคยเรียนด้วยกันก็จบกันไปหมดแล้ว จึงต้องมาเรียนรุ่นเดียวกับบริติช ทำให้ตอนนี้อารดาอายุยี่สิบแปดปี อีกสองปีก็จะสามสิบแล้ว

ทว่าแม้ทั้งสองคนจะอายุจะห่างกัน แต่ก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อความเป็นเพื่อนเลยแม้แต่น้อย

“แค่คิดถึงฉันเลยมาหา อ้อหือ ต่อให้อมพระมาพูดก็ไม่เชื่อ แล้วไหนจะทำหน้าแบบนี้”

“เข้าบ้านก่อน ขอน้ำแก้วหนึ่ง แล้วจะเล่าให้ฟังหมดเปลือกเลย”

อารดากล่าวแล้วเป็นฝ่ายเดินนำเข้าบ้านไปหน้าตาเฉย เล่นเอาเจ้าของบ้านถึงกับทำหน้าเหวอและส่ายหน้าซ้ำๆ หล่อนคงคิดว่ากระตุกใส่ไปแล้ว ถ้าอีกฝ่ายไม่ใช่อารดาซึ่งเป็นเพื่อนสนิทและมาบ้านหลังนี้บ่อยจนเรียกว่าเป็นบ้านหลังที่สองไปแล้ว แต่ส่วนใหญ่อีกฝ่ายไม่เคยมาก่อนเที่ยงเลยสักครั้ง ดังนั้นแล่นหามาตั้งแต่ช่วงสายแบบนี้แสดงว่ามีอะไรแน่นอน

บริติชเดินตามเข้าไปในบ้านและหาน้ำมาบริการเพื่อน พอหล่อนนั่งลงบนโซฟาได้ คนที่เพิ่งมาถึงก็โอดครวญทันที

“แก...ฉันโดนเทอีกแล้วอะ” อารดาโอดครวญแล้วเริ่มร่ายยาวให้ฟัง “ที่ไปที่นั่นคบด้วยเขาเท่านั้นแล้วอะแก เขาบอกว่าฉันน่าเบื่อ งอแง ทำตัวน่ารำคาญ”

“อีกแล้วหรอ”

หล่อนไม่ได้ตกใจหรือแปลกใจ เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่อารดาอกหัก และถูกบอกลูก

“อีกแล้วอะแก ฉันอกหักอีกแล้ว”

อารดาเริ่มงอแงอดอ้อนแล้วโผล่เข้ามาอกเพื่อน เอาหน้าซुकอกเพื่อนสาว ฎุโถกลอเคลียจนรติยาต้องตบเบา ทั้งปลอบทั้งซำอยู่ในใจ ก็เพราะอารดาเป็นแบบนี้ละสิถึงได้โดนเท ทำตัวเหมือนแก่ง เจนจัดเรื่องการคบหาผู้ชาย แต่จริงๆ แล้วงอแงจะตายไป

“โอ๊ย ไม่เสียใจนะ ไม่เสียใจนะคะหนูอารดา”

“ฉันทำตัวน่าเบื่อกันหลายเทอ ฉันก็แค่อยากให้เราารู้สึกว่าฉันเป็นผู้หญิงที่ต้องการการปกป้อง อ้อนเก่ง จอเลาะเก่ง แต่โง่งมันผิดไปหมด จนกลายเป็นแบบนี้อีกแล้วอะ”

คนเป็นเพื่อนระบายออกมา แต่ไม่ได้ร้องไห้หรือให้เสียใจ นี่อาจจะ เป็นข้อดีของอารดาก็ได้ที่เจ้าตัวไม่ใช่พวกบ่อน้ำตาตื้น อะไรนิดอะไรหน่อย ก็ร้องไห้ฟูมฟาย แต่เรื่องอ้อน เรื่องงอแงอ้อนอ้อนนี่ไว้ใจได้เลย

“อย่าคิดมากสิ เขาแค่อาจจะไม่ได้ชอบแบบนี้ก็ได้ งวดหน้าคนใหม่ แกก็ลองดูก่อนว่า คนที่เขาจีบแกหรือแกไปจีบเขาเป็นผู้ชายแนวไหน แล้วค่อยจูนมาเจอกันคนละครึ่งทาง จะได้คบกันยืดยาว”

“เพราะแบบนี้ไง ฉันถึงมาหาแก”

อารดาบอก จากที่กอดเอวซुकอกเพื่อนอยู่ก็เงยหน้าขึ้นและเปลี่ยนเป็นยิ้มแฉ่ง ไม่เหมือนคนที่เพิ่งอกหักโดนบอกลูกมาเลยสักนิด ุ้ไอแบบนี้ สงสัยว่างานมันจะมางอกที่หล่อนอีกแล้วแน่ๆ

“นี่แกเพิ่งถูกบอกลูกมาแน่หรอ ทำไมดูไม่สลดเลย”

“ฉันไม่ชอบทำตัวเป็นศาลาคณแคร์้า กินน้ำตาต่างข้าว นี่มันปีสองพัน ยี่สิบแล้ว ผู้หญิงเราต้องสตรองให้ผู้ชายน้ำตาเช็ดหัวเข้า เวลาถูกบอกละ เราต้องโนสนโนแคร์ แล้วทำให้ผู้ชายเสียดายที่ทิ้งเราไป นี่คือคติของฉัน!” อารดาว่าแล้วยิ้มหวาน “เพราะฉะนั้นฉันก็เลยจะมาชวนกันไปด้วยกัน”

“อ้อหือ! แม่คุณ โนสนโนแคร์เกินไปแล้วหรือเปล่าคะคุณเพื่อน

“จะชวนฉันไปไหน”

“ไปหาผู้คนใหม่”

“ฮ้า! นี่เลิกคนเก่าๆ ก็หาคคนใหม่เลยหรือ มูฟออนเร็วไปแล้วแก”

รติยาอดไม่ได้ที่จะเหยียดนิ้ววลีจากดาราคณหนึ่ง ที่ตอนนี้กลายเป็น วลีฮิตของใครหลายคนเวลาพูดถึงคนที่เพิ่งเลิกกับแฟนแล้วหาแฟนใหม่ ได้เร็ว หรือประกาศเปิดตัวแฟนใหม่แบบไม่มีอาการเสียใจเลยสักนิด

“ก็คนนี่เพิ่งคบกันได้แค่เดือนเดียวเอง ฉันทำใจได้ สบายมาก เลย จะชวนกันไปหาด้วยกัน”

“เดี๋ยวละ ไปหาด้วยกัน?” หล่อนทวนถามแล้วก็ถึงบางอ้อ “อย่าบอกนะว่าจะใช้วิธีนั้นอีก”

“เบ๊ยะ ไซ้เลย”

อารดาไม่ปฏิเสธเลยแม้แต่น้อยว่าสิ่งที่เพื่อนเดานั้นถูกต้อง แต่มีหรือที่รติยาจะยอมตกลง เพราะถ้าหล่อนยอมไปด้วยครั้งนี้ก็เท่ากับเป็นครั้งที่สาม!

เนื่องจากก่อนหน้านี้อารดาใช้ชีวิตไปขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์ตามสถานที่ต่างๆ เพื่อให้มีแฟน แล้วก็ได้มาจริงๆ แต่คบกันได้ไม่เท่าไรก็เลิก เป็นแบบนี้มาตลอด รายล่าสุดที่เจ้าตัวเพิ่งบอกว่าโดนเทก็ได้มาจากการขอพรเหมือนกัน

“มาย...” รติยาร้องปฏิเสธเสียงยานคาง “ฉันไม่ไปหาเจ้าพ่อเจ้าแม่ หรืออะไรๆ ของแกอีกแล้ว ชี้เกียจ”

“ไม่ได้ แกจะชี้เกียจไม่ได้”

“ทำไมจะไม่ได้”

“ก็ก่อนฉันมาหาแก ฉันบังเอิญไปเจอไอ้ฮุ่ย มันกำลังจะไปจัดการเรื่องการ์ดแต่งงาน ฮุ่ยมันโทรศัพท์มาช่วยอย่างการ์ดให้ฉันดู บอกว่าฉันได้เห็นเป็นคนแรกเลย เพราะยังไม่ได้เอาลงในไลน์กลุ่ม เนี่ย ดูสิ!”

อารดาเอ่ยถึงเพื่อนอีกคนหนึ่งที่อยู่ในกลุ่มพร้อมกับหิบบิโทรัศพ์ มือถือออกจากกระเป๋า แล้วเปิดภาพถ่ายการ์ดแต่งงานสีชมพูอมส้มให้เพื่อนดู ว่าที่เจ้าสาวคนนี้เป็นหนึ่งในกลุ่มเพื่อนที่มีกันอยู่ทุกคน และทุกคนก็มีแฟนกันหมด ส่วนคนนี่คือคนแรกที่จะแต่งงาน ทำให้ตอนนี้เหลือแต่อารดากับรติยาเท่านั้นที่ยังโสด

“ไอ้เห เห็นคุณในไลน์กลุ่มว่าฝ่ายผู้ชายส่งผู้ใหญ่มารขอแล้ว แต่กำลังรอดูฤกษ์ นี่ได้ฤกษ์แล้วเหรอเนี่ย แบบนี้ฉันต้องเตรียมหาชุดแล้วละสิ ไหนดูสิริมงานสีอะไร อ๊ะ สีชมพูเหรอ หวานแห้วมาก”

รติยาพิมพ์ขณะดูภาพการ์ดในโทรศัพท์ แต่พอเงยหน้าขึ้นมองเพื่อนตัวดี หล่อนก็ได้แต่ถอนหายใจเมื่อเห็นเพื่อนสนิทหน้าอเป็นม้าหมากรุก

“ดูทำหน้าที่ อะโรมันจะห่อเหี่ยวปานนั้น”

“ต้องห่อเหี่ยวสิ ก็ฉันไม่ยอมแต่งงานคนสุดท้ายของกลุ่มนี้ แถมอีกสองปีฉันก็สามสิบแล้ว เวอร์จินยังไม่เคยเสียเลยนะแก”

สิ้นเสียงบ่นกึ่งโอดครวญของเพื่อน รติยาก็กะแทบสำลัก ไม่รู้ว่าควรขำหรือสงสารดี

“ตกลงแกอยากมีแฟนหรือแกอยากเสียเวอร์จิน เอาดีๆ”

“ทั้งสองอย่าง เอ๊ย ไม่ใช่ มีแฟนสิ แต่ไม่รู้แหละ ยังไงแกก็ต้องไปกับฉัน”

อารดาสรุปแล้วมัดมือชกเสร็จสรรพอย่างเอาแต่ใจ แต่ก็รู้ว่าเอาแต่ใจกับรติยาได้ เพราะแม้จะชอบบ่นใส่บ้างอะไรบ้าง แต่ก็ยังเป็นเพื่อนที่ไม่ค่อยปฏิเสธเพื่อน ออกแนวใจแข็งแต่ก็ใจดี

“แบบนี้อีกแล้วนะไอ้ตูก”

“นะๆๆ ครั้งนี้ครั้งสุดท้าย ไปเป็นเพื่อนฉันหน่อยนะ”

รติยาส่ายหน้าปฏิเสธ แต่คนที่อุตสาห์ถ่อสังฆารมาบ่นให้ฟังถึงที่
ก็ไม่นำพาต่ออาการปฏิเสธนี้เลยสักนิด ยิ่งคงรบเร้าให้หล่อนตกลงให้ได้
เพราะรู้ว่าอย่างไรเสียเพื่อนก็ต้องยอมใจอ่อนอีกตามเคย

แล้วก็จริงอย่างที่อารดาคาดไว้ เพราะสุดท้ายรติยาก็ใจอ่อนจนได้
“เฮ้อ...”

หญิงสาวถอนหายใจแล้วได้แต่ส่ายหน้าพลีๆ ให้คนที่อยากมีแฟน
นักหนา แต่คนถูกส่ายหน้าใส่กลับยิ้มแฉ่ง หน้าบานเป็นจางนงเชิง ทั้งที่ก่อน
หน้านี้ยังโอดครวญจะเป็นจะตาย

“ถามจริง แก่ไม่เบือหรือ”

“เรื่องอะไร”

“ก็...เวลาเจอญาติหรือใครๆ แล้วเขาถามแถมด้วยคำถามเดียวกันหมด
อย่างกับถูกโปรแกรมมา มีแฟนหรือยัง เมื่อไหร่จะแต่งงาน ถามซ้ำๆ ซากๆ
แถมบางคนนะ พอเราแต่งงานมีลูกก็ถามต่ออีก เมื่อไหร่จะมีคนที่สอง
ที่สาม”

“พอดีฉันยังไม่เคยโดนถาม รอดตัวไป”

“แต่ฉันโดน แล้วถึงไม่โดนถาม ฉันก็อยากมีแฟนกับเขาบ้าง แล้วก็
ต้องเป็นแฟนที่คบกันจนแต่งงานมีลูกด้วยกันเลย ไม่ใช่คบแบบเดียวเล็ก
แบบนี้” อารดาโอดครวญก่อนจะถามต่อ “แล้วแกนะ จะอยู่เหี่ยวเฉาคนเดียว
อย่างนี้ต่อไปหรือ”

“เปล่า แค่ตอนนี้ยังไม่พร้อม”

หล่อนปฏิเสธ เพราะลำพังตอนนี้ต้องเอาตัวเองให้รอด มีงานทำให้ได้
ก่อนพ่อแม่และพี่ชายจะจับได้ว่าเตะฝุ่นอยู่ เรื่องแฟนไว้ทีหลังก็ยังไม่สาย!

“ไม่พร้อมหรือว่าหน่วยคัดกรองที่บ้านยังไม่ไฟเขียวกันแน่จ๊ะ”

อารดาเอ่ยอย่างรู้ทัน แต่คนเป็นเพื่อนที่ถูกจับได้ได้กลับยกไหล่ ไม่ได้
อนาทร้ออันใจสักนิด แถมยังบอกอีกว่า

“ไม่ต้องมากดดันฉันเลย ว่าแต่คราวนี้แกจะลากฉันไปที่ไหน”

“อยูธยา”

“อยูธยา! เล่นใหญ่ไปแล้ว สองครั้งก่อนยังแค่ในกรุงเทพฯ เอง”

รติยาเท้าความถึงการขอพรหาแฟนของเพื่อน ที่สองครั้งก่อนหน้านี้ ไปขอพรที่สถานที่ชื่อดังซึ่งหลายคนหลายสำนักยืนยันว่าขอแล้วได้ผล รวดเร็วจริง อารดาไปขอมาแล้วและก็ได้ผลจริง ได้แฟนเป็นตัวเป็นตนใน เจ็ดวัน แต่คบได้ไม่นานก็โดนขอเลิก ประหนึ่งว่าเจ้าตัวเป็นคนไม่มีดวงด้าน ความรักอย่างนั้นละ

“ดีเท่าไรแล้ว ฉันไม่ชวนแกไปขอพรที่วัดชื่อดังที่อยู่งกด้วยกัน”

“อันนั้นก็เกินไป”

“ใช่ไหมล่ะ เพราะฉะนั้นแค่อยูธยานี้ถือว่าใกล้แล้ว ขึ้นทางด่วนถึง บางปะอินแล้ววิ่งถนนเส้นหลัง เบ็บเดียวก็ถึงวัดแล้ว ซิลๆ ค่ะ”

อารดาว่ายาวเหยียด แต่คนถูกชวนถึงกับทำหน้าเหลือ เพราะรู้ว่า แม่เพื่อนตัวดีเป็นจอมหลงทิศหลงทาง ขับรถยังต้องฟังจีพีเอสทุกที แต่นี่ พุดได้เป็นฉากๆ ก็แสดงว่า...

“นี่ตรวจสอบเส้นทางมาเรียบร้อยแล้วหรือ”

“แน่นอน ฉันดูมาเรียบร้อยแล้ว ทั้งทางไปวัดและร้านของกิน เต็มเลี้ยง กุ้งแม่น้ำแกจานใหญ่ๆ เลย”

“งกๆ แบบแก เวลาใจป้ำขึ้นมาบอกตรงๆ ฉันชักไม่ไว้ใจเลย”

รติยาแซว เพราะรู้ว่าเพื่อนเป็นแม่สาวสายงก ขนาดเวลาไปซื้อของใน ห้างด้วยกันยังใช้เครื่องคิดเลขหารเปรียบเทียบสินค้าแบบสุดๆ แล้วยังมี วิรกรรมลืมนั่งเวลาลงจอดรถในห้าง แต่พอเดินมาขึ้นรถแล้วกำลังจะถึงป้อม ตรวจจับบัตรก็ขึ้นได้ วนรถกลับไปจอดใหม่เพื่อเดินไปป้อมบัตร ไม่ยอมเสีย ค่าจอดรถ

แม้จะเรียกว่าเป็นสาวสายงกตัวจริง แต่นิสัยอื่นๆ ก็ไม่ได้แย่นัก มี บ้างที่เจ้าหล่อนทำตัวอวดงกหน้าปอดหัว แต่ก็ไม่ได้บ่อย เพื่อนๆ ในกลุ่มจึง มองข้ามเรื่องนี้ไป เพราะเอาจริงแล้วถ้าไม่นับนิสัยจุกจิกพวกนี้แล้ว อารดา

ก็ถือเป็นคนที่น่าคบหาคนหนึ่ง

“แหม ไปทั้งทีมันก็ต้องหาเรื่องกินเรื่องเที่ยวสักหน่อยสิ จริงไหม”

“แล้วจะไปวันไหน”

“วันนี้”

“วันนี้!” หล่อนร้องและปฏิเสธทันที “ไม่ได้อะ เย็นนี้ฉันต้องไปงานเลี้ยงกับแม่ เตียวกลับมาเตรียมตัวไปงานไม่ทัน แม่จะงอนเอา ไว้เป็นวันอื่นแทนนะ”

“งั้นไปพรุ่งนี้”

“รีบเหวออะ” หล่อนอดแซวเพื่อนไม่ได้

“ก็อยากมีผัวอะค่ะ แล้วก็นะ ถ้าแกอยากขอแฟนด้วยอีกคนก็ได้ เราจะได้แต่งงานพร้อมกันเลยไงแก แต่งงานพร้อมกันเป็นแพ็คเกจ ประหยัดและได้ความสนุกสนานด้วย”

“ฝันหวานไปก่อนเลยอะ”

รติยาดับฝันเพื่อนเสียเลย แล้ววกกลับมาถามเรื่องสถานที่ที่อารดาจะพาไปว่าเป็นที่ไหน จากนั้นสองสาวก็เริ่มวางแผนว่านอกจากวัดที่อารดาอยากไปแล้ว จะแวะที่อื่นด้วยหรือไม่ จนกระทั่งได้ข้อสรุปแผนการเดินทางคร่าวๆ รวมถึงเวลาที่ชัดเจน

“โอเค ตกลงพรุ่งนี้เก้าโมงเช้าฉันจะมารับแคะ”

“โอเค”

สองสาวนัดแนะกันเรียบริ้อย อารดาอยู่คุยเรื่องเพื่อนในกลุ่มและวิตีโอคอลกับเพื่อนๆ อยู่สองชั่วโมงก่อนจะขอตัวกลับบ้าน ส่วนรติยานั่งเล่นเฟซบุ๊ก ดูหนังดูเน็ตไปเรื่อย จากนั้นก็ไปตากผ้าที่ซักเสร็จแล้ว กวาดบ้านถูบ้านอีกหน่อย จนกระทั่งช่วงบ่ายแก่ๆ หล่อนก็ขับรถไปที่บ้านของพ่อกับแม่เพื่อไปเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่งหน้าทำผม ก่อนจะออกไปงานเลี้ยงด้วยกันตามที่แม่บังคับว่าต้องไปให้ได้

๒

รู้หลบเป็นปีก รู้หลีกก็จะหนีพ้น

ณ ห้องจัดเลี้ยงของโรงแรมหรูแห่งหนึ่งกลางกรุง กำลังมีงานเลี้ยงวันคล้ายวันเกิดของคุณนายดวงกมลซึ่งเป็นลูกค้าประจำระดับวีไอพีของโรงแรม ซึ่งจะมาจัดงานเลี้ยงที่นี่ทุกปี หลายคนมาร่วมงานอย่างยินดี แต่ก็ก็มีบางคนที่ไม่ค่อยตั้งใจมาให้มาและทำหน้าที่อยู่ไม่ใช่น้อย อย่างเช่นรติยา เป็นต้น

เจ้าตัวไม่ชอบมางานเลี้ยงที่มีเหล่าคุณหญิงคุณนายไฮโซทั้งหลาย แต่ถูกแม่บังคับพามาด้วยกันพร้อมกับพี่ชายคนโต จึงออกอาการหงุดหงิดเป็นมาหมากรุก

“ดูทำหน้าที่ ยิ้มแย้มหน่อย แต่งตัวสวยแต่ทำหน้าที่ได้ยังไงกัน”

“ค่ะแม่”

รติยารับคำแล้วยิ้มหวานให้ผู้เป็นแม่ แต่กลับโดนพี่ชายคนโตที่เดินมาด้วยกันยื่นหน้ามาแซว ตามนิสัยชอบแหย่และแกล้งน้องทุกเมื่อที่มีโอกาส

“แม่บอกให้ยิ้มหวาน ไม่ใช่ยิ้มสยอง”

“ก็เค้าไม่ได้อยากมานี่”

หญิงสาวเถียงพร้อมทั้งแสบลิ้นใส่พี่ชายก่อนจะค้อนใส่ ใครบอกว่า มีพี่ชายแล้วดี ช่วยปกป้องน้องสาว ดูเล่นน้องสาวมากมาย อยากมีพี่ชายกัน นักหนา หล่อนขอเถียงขาดใจ เพราะก่อนจะดูเล่นน้องสาวหรือหวงแบบนี้ น้องสาวนี่แหละจะโดนพี่ชายแกลังก่อนได้ปกป้อง ทั้งเหย่เล่นเหย่จริง เหย่ให้งอนบ้างอะไรบ้าง บางทีก็เหย่จนร้องไห้เลยด้วย การมีพี่ชายมันไม่ได้อบอุ่นและพรั่งพร้อมอย่างที่คิด แต่อุ่นจนร้อนกว่าที่คิดเลยต่างหาก!

รณพีร์เชกศิระษะน้องสาวเบาๆ พอให้เป็นการเตือน ถ้าไม่คิดว่า น้องสาวแต่งตัวสวยเซ็กซี่ขนาดนี้แล้วอยู่ในงานละคร ก็คงจับยี้หัวไปแล้วด้วยความหมั่นไส้

สามคนแม่ลูกเซ็นชื่อเข้างานแล้วเอาของขวัญวันเกิดไปให้ผู้จัดงาน ก่อนจะไปในงานเลี้ยงซึ่งเหมือนเป็นงานพบปะของคนรู้จักของดวงกมล และเป็นคนในแวดวงเดียวกันมากกว่า

บนเวทีด้านหน้ามีนักร้องสาวกำลังขับกล่อมเพลงเพราะหวานซึ้ง ที่หล่อนได้ยินสมัยเป็นเด็กตัวเล็กๆ บางเพลงเคยได้ยินในงานแต่งงาน บางเพลงไม่เคยได้ยินเพราะเกิดไม่ทันก็มี

“ไอ้เห อายุกนมร่วมงานรวมกันนี้จะถึงแสนไหมคะพี่เมฆ”

รติยายื่นหน้ามากระซิบกระซาบกับพี่ชาย ก็บรรดาคนที่มาร่วมงานนี้ แปรติบเปอร์เซ็นต์เป็นผู้ใหญ่ที่อยู่ในวัยเกษียณกันแล้วทั้งนั้น ถึงจะแต่งหน้า ทำผมปกปิดผมขาวกันอย่างมาอย่างดี แต่ริ้วรอยของวัยและสไตล์การ แต่งตัวนี่ละที่มันปิดกันไม่ได้

“เว่อรีไป” รณพีร์ยื่นหน้ามาตอบ “แต่ก็เจียดๆ”

สองพี่น้องหัวเราะคิก แล้วก็โดนผู้เป็นแม่ส่งสายตาเตือน ก่อนที่คน เป็นแม่จะพาลูกสองคนไปสวัสดิ์ดวงกมล แต่กว่าจะหักทหายถามสารทุกข์ สุกดิบกันเสร็จก็ผ่านไปหลายนาที่จนรติยาคึกกิมเสียเมื่อแถมไปหมด แต่ แล้วเหมือนสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะยังเมตตาหล่อนอยู่ เมื่อมีแขกเข้ามาหักทหายดวง-กมล สามแม่ลูกจึงผละออกมาได้แล้วเดินไปยังโต๊ะตามที่ระบุในบัตรเชิญ

แต่ระหว่างทางก็ยังไม่วายมีคนเข้ามาทักทายแม่ของหล่อนบ้าง บางคนแม่ของหล่อนก็ไปทักเองบ้าง กว่าจะมาถึงโต๊ะก็ทำเอาหล่อนเกือบจะเหงือกแห้งไปเลยทีเดียว

‘เฮ้อ น่าเบื่อจัง’

รติยาบ่นในใจแล้วมองพี่ชายที่นั่งอยู่ข้างๆ นึกชมความอดทนของพี่ชายที่ดูก็รู้ว่าไม่ค่อยชอบงานแบบนี้สักเท่าไร แต่ธุรกิจห้องเสื้อของเขาจำเป็นต้องพึ่งพาลูกค้าพวกนี้ การออกงานสังคม มารู้จักผู้คนหลากหลายจึงเป็นเรื่องจำเป็น แคมเจ้าตัวยังซ่อนความเบื่อหน่ายไว้ได้มิดชิดเลยทีเดียว

‘ยกธงขาวเลยล่ะพี่เมฆ ยอม’

หลายนาที่ผ่านไปการพูดคุยทักทายก็เริ่มซาลง อาหารเริ่มทยอยมาเสิร์ฟ รติยาลังเกตได้ว่าแม่ของหล่อนมองหาใครอยู่เหมือนนัดแนะใครไว้ในงานนี้ด้วย พอหล่อนกำลังจะถาม แม่ก็ลุกออกจากโต๊ะไปหาผู้หญิงคนหนึ่ง หล่อนมองตาม เห็นแม่กำลังสอบถามอะไรอยู่ จึงยื่นหน้าไปกระซิบถามพี่ชายเพราะเสียงดนตรีในงานเลี้ยงค่อนข้างดัง

“พี่เมฆคะ แม่เหมือนมองหาใครอยู่หรือเปล่า เรามางานนี้เพราะเจ้าภาพไม่ใช่เธอ”

“เจ้าภาพเป็นผลพลอยได้ แต่หลักๆ งานนี้มาหาอีกคนหนึ่ง” รณพีร์ยื่นหน้าไปตอบน้องสาวแล้วบอกเรื่องหนึ่งให้รู้ “ความจริงแล้วแม่พารุ่งมาเจอคุณนงนภา ได้ข่าวว่าลูกชายเขายังโสด แล้วคนนี้ก็ตรวจสอบประวัติมาแล้วว่าโอเค บุหรี่ไม่สูบ ดื่มบ้างตามโอกาสและเพื่อการเข้าสังคม แต่ประวัติส่วนอื่นไม่มีต่างพร้อย”

รติยาอ้าปากค้าง ถึงบางอ้อทันทีว่าทำไมแม่ถึงคะยั้นคะยอให้หล่อนมางานเลี้ยงนี้ให้ได้ ไม่ใช่ว่าจะพามาออกงานสังคมปกติทั่วไป แต่พามาเพื่อทำความรู้จักกับลูกชายของคุณนงนภาตัวเอง!

โธ้ย! ไม่เอาด้วยเด็ดขาด คุณีใครก็คุณั้น มันต้องเลือกเองสิแม่หาหญิงสาวตรงในใจแล้วก็แทบเต้น แต่พยายามทำเป็นไม่กระโตก-

กระตักแสดงอาการใดๆ ทำราวกับว่าไหนๆ ก็มาอยู่ในงานแล้วจะไปทำอะไรได้ แล้วทำเป็นตีมดื่อกับอาหารและเครื่องดื่ม รวมทั้งบรรยากาศในงานไปเรื่อย จนกระทั่งผ่านไปครู่ใหญ่หล่อนก็สะกิดพี่ชายและยื่นหน้าไปบอก

“พี่เมฆคะ รุ้งขอตัวเบ๊บบหนึ่ง ตีมน้ำไปหมดแก้วแล้ว เริ่มอยากเข้าห้องน้ำ”

“พี่ไปเป็นเพื่อนไหม”

“ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวแม่เดินกลับมาไม่เจอใครที่ตั้งกันพอดี”

รติยาว่าแล้วลุกออกจากโต๊ะ เดินออกจากห้องจัดเลี้ยง ผ่านเคาน์เตอร์ต้อนรับแขกไปตามทางที่มีป้ายบอกทางไปห้องน้ำซึ่งอยู่ใกล้ๆ ห้องจัดเลี้ยง แต่หล่อนกลับเดินผ่านห้องน้ำแล้วรีบลงบันไดโค้งของโรงแรมไปสู่ลิโอบบี้ด้านล่าง

หล่อนเดินแกมวิ่ง พยายามมองหาห้องจัดเลี้ยงชั้นสองว่ามีใครที่อาจรู้จักและเห็นหล่อนวิ่งลงมาหรือเปล่า แต่ดูแล้วไม่น่ามีจึงค่อนข้างเบาใจไปได้เปลาะหนึ่ง พอลงมาถึงลิโอบบี้ หล่อนก็รีบตรงไปยังประตูหน้าของโรงแรมและบอกพนักงานต้อนรับหน้าประตู

“ขอโทษนะคะ ช่วยเรียกรถแท็กซี่ให้หน่อยค่ะ”

“ได้ครับคุณผู้หญิง ไม่ทราบว่าการให้ไปส่งที่ไหนครับ”

“หมู่บ้านวินเซนต์ลาภูน รามอินทราค่ะ”

“เชิญคุณผู้หญิงนั่งรอสักครู่ค่ะ เดี่ยวผมจะประสานงานให้ครับ”

พนักงานบอกและพูดใส่หูฟังที่คล้องอยู่ที่หูข้างหนึ่งเพื่อให้พนักงานหน้าประตูทางเข้าโรงแรมช่วยเรียกรถแท็กซี่เข้ามารับผู้โดยสารข้างใน ส่วนรติยาไปนั่งคอยในลิโอบบี้ใกล้ทางออก ภาวนาว่าอย่าให้พี่ชายรู้ตัวทันและขอให้รถแท็กซี่มารับหล่อนเร็วๆ

แล้วคำภาวนาของหล่อนก็ได้ผล ไม่ถึงหนึ่งนาทีต่อมารถแท็กซี่สีเหลืองก็แล่นมาจอดตรงจุดรับส่งลูกค้า พนักงานเดินมาบอกหล่อนว่ารถมาถึงแล้ว รติยาจึงขอบคุณและให้ทิปที่ช่วยเรียกรถไปเล็กน้อย ก่อนจะรีบ

ขึ้นรถไฟด้วยความโล่งใจเมื่อรถแท็กซี่แล่นออกมาพ้นโรงแรม

‘เฮ้อ...รอดไปอีกวัน โช้ แม่นะแม่ ทำไมขยันหาคู่ให้รู้อย่างนี้ล่ะคะ!’

ฝ่ายรณพีร์ซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะยังไม่เอะใจอะไร เขายังคงนั่งดื่มและคุยกับเพื่อนร่วมโต๊ะไปพลางๆ ระหว่างรอน้องสาวกลับมา แต่แม่ของเขา กลับมาที่โต๊ะก่อน พอไม่เห็นลูกสาวอยู่กับลูกชายจึงถามไถ่

‘อ้าว น้องไปไหนล่ะตาเมฆ’

‘ไปห้องน้ำครับแม่ เตี่ยคงกลับมา’

รณพีร์ตอบ ยังไม่จุใจคิดเพราะรติยาเพิ่งไปได้ไม่ถึงห้านาที และเขาก็เข้าใจว่าผู้หญิงต้องเข้าห้องน้ำนานอยู่แล้วเพื่อทำธุระส่วนตัว แต่งหน้าเติมปาก ยิ่งน้องสาวกินอาหารและดื่มไปแล้วด้วยคงต้องใช้เวลาเสริมสวยสักนิด

แต่หลายนาทีผ่านไป จากห้านาทีกลายเป็นสิบนาที น้องสาวตัวดียังไม่กลับมา รณพีร์ก็เริ่มเป็นห่วง กว่าจะไปทำตัวซุ่มซำที่ไหนหรือไปมีเรื่องมีราวกับใคร ประเภทเจอคนเมา หรือเจอเหตุการณ์อะไรที่ทำให้เจ้าตัวปลีกตัวกลับมาไม่ได้ เขาจึงอาสาไปตามน้องสาวเอง

‘เตี่ยผมไปดูให้ครับแม่’

‘ไปดูให้แม่ที่ เตี่ยคุณหงนงามามาไม่เจอจะเสียเที่ยวกันเปล่าๆ’

มาลีรีบอกและมองตามลูกชายที่ลุกออกไปจากห้องจัดเลี้ยง สีหน้าเริ่มเป็นกังวล กลัวว่าถ้าคนที่นัดแนะไว้มาพร้อมลูกชายแล้วไม่เจอลูกสาวของหล่อน การพบปะครั้งแรกของลูกสาวของหล่อนกับลูกชายของอีกฝ่าย คงไม่น่าประทับใจเอาเลยแน่ๆ

รณพีร์เดินมาถึงหน้าห้องน้ำซึ่งแบ่งเป็นฝั่งชายหญิง มันเป็นห้องน้ำที่ อยู่ใกล้งานเลี้ยงที่สุดและใช้สำหรับรับรองแขกหรือที่มาใช้บริการห้องจัดเลี้ยงโดยเฉพาะ เขายืนรออยู่ชั่วคราวเพื่อน้องสาวใกล้จะเสร็จแล้ว

แต่รอแล้วรอเล่าผ่านไปอีกห้านาที น้องสาวของเขาก็ยังไม่ออกมา รณพีร์จึงตัดสินใจส่งข้อความหาผ่านไลน์ครอบครัว

เมฆ เมฆา: รุ่งอยู่ในห้องน้ำหรือเปล่า แม่ให้มาตามแล้วนะ พี่รออยู่หน้าห้องน้ำ ออกมาได้แล้ว

เขาส่งข้อความไปและรอให้ขึ้นเครื่องหมายอ่านข้อความ แต่มันก็ยังไม่ขึ้น ราวกับว่าน้องสาวของเขาไม่ได้เปิดอ่าน พอดีกับที่มีผู้หญิงคนหนึ่งออกมาจากห้องน้ำ เขาจึงตัดสินใจเข้าไปสอบถาม

“ขอโทษนะครับ พอดีผมมาตามน้องสาว เธอหายมาเข้าห้องน้ำนานแล้ว ไม่ทราบว่าในห้องน้ำมีผู้หญิงตัวสูงประมาณนี้...” เขาทำมือในระนาบความสูงให้ดูประกอบไปด้วย “ผมยาวและใส่ชุดเดรสสั้นคลุมเข่าสีโอลด์โรส อยู่ข้างในหรือเปล่าครับ”

“อืม...ไม่แน่ใจนะคะว่ายังทำธุระอยู่หรือเปล่า แต่หน้ากระจกแต่งตัวดิฉันไม่เห็นนะคะ”

“ขอบคุณครับ”

รณพีร์กล่าวขอบคุณแล้วส่งข้อความหาน้องสาวอีกครั้ง

เมฆ เมฆา: รุ่งออกมาได้แล้ว เข้าห้องน้ำนานไปแล้วนะ ไหลลงท่อไปแล้วหรือไง

แต่น้องสาวก็ไม่ได้ตอบข้อความกลับจนเขารู้ว่าจะเป็นห่วง และเริ่มเอะใจว่ารติยาขอตัวไปห้องน้ำหลังจากที่เขาเล่าความจริงของการมางานเลี้ยงในครั้ง^{นี้}ให้น้องสาวรู้ หรือว่า...

‘ไม่มั้ง...ยายรุ่งคงไม่ทำอย่างนั้นหรอกมั้ง’

คนเป็นพี่ยังเชื่อใจไว้ ไม่อยากฟันธงว่าน้องสาวหนีกลับไปแล้ว แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไร้เงาน้องสาวออกมาจากห้องน้ำ จนกระทั่งผ่านไปหลายอึดใจ เสียงแจ๊สเตือนของแอปพลิเคชันก็ดังขึ้น เขารีบปิดหน้าจอเพื่อดูข้อความ แล้วก็แทบอยากจะหายเข้าโทรศัพท์ไปหักคอกน้องสาวจิมน้ำพริกนัก

รุ่งพราย: ขอโทษนะพี่เมฆจ๋า รุ่งกลับบ้านแล้ว ผากขอโทษแม่ด้วย รุ่งไม่อยากถูกจับคู่ให้ใครก็ไม่รู้

“หน้อย! ยายรุ่ง แสบนักนะเรา”

รณพีร์สับถลันแล้วเดินหน้าหงิกกลับเข้าไปในห้องจัดเลี้ยง แต่พอจะไปถึงโต๊ะก็เห็นแม่ของเขาเอนอยู่กับนางนงนากซึ่งเขาเคยเจอมาแล้วหลายครั้ง เพราะนางนงนาก็เป็นลูกค้าประจำที่ร้านเหมือนกัน

“สวัสดีครับคุณนงนากา”

นงนากาหันมาและรับไหว้รณพีร์ ยิ้มแยมให้และทักทายอย่างอ่อนหวานเหมือนเคย

“สวัสดีค่ะ สบายดีนะลูก ไม่เจอกันนานเลย หน้าไม่ค่อยได้แฉะเข้าไปที่ร้านเลย หลังๆ นี้นุ่งตลอด”

“ผมสบายดีครับ คุณนงนากาแฉะมาที่ร้านเมื่อไหร่ ผมก็ยินดีต้อนรับเสมอครับ”

รณพีร์ตอบแล้วหันไปส่ายหน้าให้ผู้เป็นแม่ เป็นจังหวะเดียวกับที่นงนากาหันไปทางมาลินี จึงทำให้ไม่ทันเห็นตอนที่รณพีร์ขยับปากบอกมารดาอย่างไม่ออกเสียงว่า

‘หนีกลับไปแล้ว’

มาลินีพออ่านริมฝีปากลูกชายออกก็ได้แต่หันไปยิ้มหวานให้นงนากาและขอโทษที่เรื่องที่นัดแนะกันดูจะล่มไม่เป็นท่าเสียแล้ว เพราะลูกสาวตัวดีรู้แถวซึ่งหนีไปแล้ว

“ดิฉันต้องขอโทษคุณนงนากาด้วยนะคะ พอดีลูกสาวของดิฉันติดธุระด่วนมาได้ ทำให้คุณนงนากาต้องมาเสียเที่ยวเลย ขอโทษจริงๆ ค่ะ”

“อู๊ย ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ดิฉันก็จะบอกอยู่พอดีว่าลูกชายของดิฉันก็ติดธุระเหมือนกัน พอส่งดิฉันหน้าลือบบีเสิร์ฟก็ไปธุระต่อทันทีพอดีช่วงนี้งานที่บริษัทค่อนข้างยุ่งนะค่ะ”

สองแม่ต่างฝ่ายต่างขอโทษกัน แล้วก็ได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ แก่แก่อันไปแต่มีหรือที่ต่างคนจะเดาไม่ออกว่าลูกทั้งสองของตัวเองไม่ให้ความร่วมมือในการพยายามจับคู่ครั้งนี้เลยสักนิด ดูท่าว่าครึ่งหน้าถ้าจะหลอกให้มาเจอและจับคู่ดูตัวกันอีก คงต้องวางแผนให้รัดกุมมากกว่านี้ อย่าทำให้เก๋ตื่น

ก่อนเป็นดีที่สุด!

เกือบเที่ยงวัน รติยาวิ่งเวียตั้นแต่ตายังโหลลิก เพราะเมื่อคืนหลังจากหนีออกมาจากงานเลี้ยง หล่อนก็กลับมาที่บ้าน แต่ก็กังวลเรื่องแม่กับพี่ชาย จนนอนไม่หลับ เลยนั่งดูซีรีส์เกาหลีให้หัวไม่ว่าง แล้วก็ได้เรื่องทันที ดูไปหนึ่งตอนก็ตามด้วยตอนต่อไปและต่อไป กว่าจะนอนก็เกือบเจ็ดโมงเช้า จนขอบตาดำเป็นหมึแพนดำไปแล้วเรียบร้อย

หญิงสาวหาวพลางเอือมมือไปหยิบโทรศัพท์มือถือจากโต๊ะหัวเตียง มาเปิดดู เห็นว่ามีข้อความจากพี่ชายคนโตส่งผ่านแอปพลิเคชันสนทนา มาแบบเร็วๆ

เมฆ เมฆา: กล้าหนีกลับก่อนหรือ ปิดโทรศัพท์หรือยายตัวดี

เมฆ เมฆา: พี่บอกแม่แล้วนะ แม่โกรธมาก ถ้าตื่นแล้วรีบมาหาแม่ให้ไวเลย

เมฆ เมฆา: นี่โชคดีนะว่าลูกชายของคุณหงนาก็ติดธุระด่วน ไม่อย่างนั้นแม่ได้อายแน่ เพราะแกหนีกลับไปก่อน แล้วทิ้งแม่กับพี่ที่ต้องอยู่รับหน้าแทน รุ่งพี่ไม่บอกก็ดีหรือ!

เมฆ เมฆา: เข้ามาที่บ้านวันนี้เลยนะ ไม่งั้นพี่จะไปรับที่บ้านเอง

รณพีร์ส่งข้อความมาอีกมากมายยาวเหยียด แต่ทั้งหมดก็เป็นไปในทางเดียวกัน นั่นคือต่อว่าและต้องการให้หล่อนกลับไปที่บ้านวันนี้ รติยาอ่านข้อความยาวเป็นหางว่าวจบแล้วทำหน้าที่แข็ง แต่ก็ยังต้องกลับไปห้องนอนเอาใจแม่อยู่ดี เพราะเมื่อคืนหล่อนก็ผิดจริงๆ ที่หนีออกมาจากงานเลี้ยงโดยไม่บอกแม่ก่อน

รติยาได้แต่ถอนหายใจ แต่อดขำลึๆ ไม่ได้ที่ครอบครัวไม่ยอมให้หล่อนมีแฟนที่เข้ามาจีบเอง เพราะกลัวจะโดนหลอก แต่กลับหาแฟนให้หล่อนทั้งที่ไม่ยอมให้มีเอง

ทว่าหล่อนก็ไม่ได้คิดมากหรือถ้าจะไม่มีแฟนตอนนี้ เพราะสำหรับ

หล่อนแล้ว สิ่งสำคัญในช่วงนี้คงมีแค่การเอาตัวให้รอด ไม่ให้พ่อแม่และพี่ชายรู้ว่าหล่อนตกงานอยู่มากกว่า

เพราะถ้าพ่อแม่และพี่ชายรู้ว่าหล่อนตกงานนั่งเตะฝุ่นอยู่กับบ้านละคร็ ร้อยทั้งร้อยมีหวังโดนเอาเรื่องตกงานมาอ้าง บอกให้หล่อนกลับไปอยู่ที่บ้านแน่ๆ จะได้ไม่เปลืองเงิน แล้วก็จะได้ช่วยกันดูแลได้ หรือดีไม่ดีกว่าส่งหล่อนไปทำงานที่ห้องเสื้อของพี่ชาย ถ้าเป็นอย่างนั้นหล่อนอาจจะถูกแม่แนะนำให้รู้จักใครต่อใครอีก หรือไม่ก็จับคู่ตัวให้ลูกคุณหญิงคุณนายที่เป็นลูกค้ำของร้านอีกแน่ๆ แบบนั้นไม่เอาด้วยหรอก

รติยาถอนหายใจ คิดว่าอย่างไรวันนี้หล่อนต้องไปหาแม่อยู่ดี แล้วก็คงเป็นโชคดีที่เมื่อคืนหลังจากกลับถึงบ้าน หล่อนโทรศัพท์ไปบอกอารดาแล้วว่าขอเลื่อนนัดเป็นวันถัดมาแทน เพราะเดาได้ว่าแม่จะต้องมาแวนนี้ ถ้าหล่อนไม่ไปขอโทษและง้อจน แม่จะต้องโกรธหนักกว่าเดิมแน่ๆ

หญิงสาวลุกจากเตียงไปอาบน้ำแต่งตัวและขับรถไปที่บ้านของพ่อกับแม่ โดยไม่ลืมแวะซื้อขนมและอาหารที่แม่ชอบไปฝากเพื่อเอาใจให้แม่หายโกรธ พอถึงบ้านหล่อนก็ออดอ้อนง้อจนแม่แบบเล่นใหญ่ จนสุดท้ายแม่ก็ยอมใจอ่อนยกโทษให้ แต่ยังคงคาตโทษหล่อนในเบื้องตันไว้ด้วย ก่อนจะลากเข้าครัว บังคับให้ไปเป็นลูกมือทำอาหารอร่อยๆ ด้วยกัน

หล่อนได้แต่ยอมตามใจแม่เพื่อสวัสดิภาพของหู จะได้ไม่ต้องโดนบ่นอีก กว่าจะทำเสร็จก็ผ่านไปสี่โมงกว่า หล่อนเลยอยู่กินอาหารกับครอบครัวต่ออย่างน้อยการกินอาหารที่บ้านก็อร่อยและอบอุ่นเสมอ

แต่ระหว่างที่กินอาหารด้วยกัน หล่อนพลอหลุดปากบอกเรื่องที่อารดาจะลากไปขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ได้แฟนด้วยกันในวันพรุ่งนี้ แม่ของหล่อนได้ยินอย่างนั้นเลยยุเข้าให้

“รู้ก็ขอพรให้ได้แฟนด้วยอีกคนเลยสิ”

“ไม่เอาหรอกค่ะแม่”

“ถ้าไม่เอา ก็ต้องลองไปเจอคนที่แม่จะแนะนำให้รู้จัก อย่างน้อยเขาก็

“รู้หน้ารู้ใจกันพอ”

“โอ้ แม่ขา”

หล่อนโอดครวญ ทำตาปรอยใส่ แต่คนเป็นแม่ไม่ยอมแพ้ พยายามโน้มน้าวความคิดของลูกสาว รวมทั้งเอาประวัติที่ตรวจสอบแล้วว่าผ่านแน่นอนมาสาธยายเพื่อให้ลูกเห็นดีเห็นงามด้วยให้ได้

“ไปเจอเขาสักหนอยจะเป็นไรไป ประวัติเขาดีไม่มีต่างพร้อย หน้าที่การงานก็ดี อนาคตไกล ผักผีผักไข่ได้ ไม่มีลำบาก”

มาลินีพยายามโน้มน้าวลูกสาวอีกรอบ แต่ลูกตัวดีปฏิเสธอีกเช่นเคย

“แต่รุ้งยังไม่อยากมีแฟนตอนนี้คะแม่”

คนเป็นแม่ถึงกับถอนหายใจ อุตุสำหรับจะแนะนำคนดีๆ ให้ ยายลูกตัวดีก็ไม่ยอมเล่นด้วย ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่ถอดใจ และคิดว่าจะต้องหาวิธีให้ลูกสาวได้เจอลูกชายของนางงาในเร็วๆ นี้ แต่ต้องหาวิธีที่ดีกว่าการไปเจอกันในงานเลี้ยง ดีไม่ดั้นด้นเจอกันที่บ้านนี่ละดีที่สุด

หลังมื้ออาหาร รติยามานั่งเล่นกับพี่ชายทั้งสองคนที่ระเบียงนั่งเล่น ซึ่งมีบ่อปลาคาร์ปที่พ่อรักนักรักหนาและเป็นมุมโปรดของหล่อนกับพี่ๆ ด้วยเช่นกัน เพราะก่อนจะกลายเป็นบ่อปลาคาร์ป มันเคยเป็นบ่อปลาหางนกยูงมาก่อน ตอนเด็กๆ มีปลาหางนกยูงอยู่ห้าสิบกว่าตัว พี่ชายทั้งสองคนกับหล่อนลงไปเล่นปลากันจนปลากลับสวรรค์ไปหมดบ่อ

“พี่เมฆพี่ยุเคยเจอลูกชายของคุณงาบ้างหรือยังคะ”

“ไหนบอกไม่สนใจเขา แล้วถามทำไม”

รณพีร์ซึ่งเป็นพี่ชายคนโตย้อนถาม ทำเอารวิษณุพี่ชายคนรองอดเห็นด้วยไม่ได้

“นั่นสิ ไม่สนใจเขาแล้วถามทำไม หรือว่าเกิดสนใจขึ้นมา”

“เปล่าซะหน่อย” คนเป็นน้องว่าแล้วทำหน้ามุ่ม “รุ้งแค่ถามไว้ เพื่อเลี้ยงไม่ได้จะได้ทำใจไว้แต่เนิ่นๆ ถ้าไม่หล่อไม่ตรงสเปก จะได้หาข้ออ้างมา

อ้างกับแม่ได้ไงคะ”

รณพีร์กับรวิชญ์มองหน้ากันแล้วก็ได้แต่หัวเราะในลำคอกับความคิดของน้องสาว แต่รวิชญ์ หรือพายุ หรือพ็ญ ไม่เคยเห็นลูกชายของนางมาที่แม่พูดถึง มีแต่รณพีร์เท่านั้นที่เคยเห็น แต่ก็เห็นในงานเลี้ยงแห่งหนึ่ง เพราะอีกฝ่ายไม่ได้เป็นลูกค้าของร้าน มีแต่คุณนางมาเท่านั้นที่มาใช้บริการห้องเสื้อของเขา เขาจำได้ว่าลูกชายของคุณนางหน้าตาดีเลยทีเดียว

“ก็หน้าตาดีอยู่นะ จัดว่าหล่อเลยแหละ”

“ขวดี อปป้าไหมคะ”

“ไม่ได้แบบอปป้า แต่ขวนะใช่ แล้วก็ตัวสูงด้วย น่าจะลักร้อยแปดสิบปลายๆ มาดผู้บริหารชัดเจน”

“อ้อหือ...แสดงว่าซี้เก๊ก”

“ก็ไม่แ่นห rokok เพราะตอนที่พี่เห็นเขาไม่ได้ยิ้มให้พี่ แต่ได้ข่าวว่าเป็นผู้ชายที่ยิ้มที่ชวนให้หัวใจสาว ๆ ละลายเลยทีเดียวนะ”

“โอ้โห หล่อมาดผู้บริหาร แต่ขโมยหัวใจสาว ๆ ได้เพียงแค่อยิ้ม พูดเวอร์ไปหรือเปล่าคะ จะมีผู้ชายแบบนั้นจริงๆ เหรอ รุ่งไม่เชื่อห rokok” หล่อนคิดว่าพี่ชายพูดยกยอเพื่อให้หล่อนรู้สึกสนใจผู้ชายคนนั้นมากกว่าเป็นเรื่องจริง

“ไม่เชื่อก็ตามใจ”

รณพีร์ยกไหล่ ไม่ว่าจะอะไร เพราะคิดว่าหัวเราะที่หลังดังกว่า ขณะที่รวิชญ์ยื่นมือมายีหัวน้องสาวแล้วเตือนให้น้องได้ฉุกคิดบ้าง

“ไม่แ่นนะ ถ้ารุ่งเจอเขา รุ่งอาจจะชอบเขาขึ้นมาก็ได้ ยังไม่เคยเจอกันก็อย่าเพิ่งตัดสินใจไปก่อนซี้สิ”

“โหพี่พ็ญเห็นดีเห็นงามไปกับพี่เมฆด้วยละคะ ไม่หวน้องสาวหน่อย เหรอ” หล่อนอ่อนแล้วเอาแก้มแนบต้นแขนของพี่ชายคนรอง ทำตัวเป็นแมวคลอเคลีย

“ถ้าเป็นคนอื่น พี่กับพี่เมฆอาจจะหวน แต่คนนี่แม่คัดกรองมาแล้ว

เรียบบร้อย ไฟเขียว ผ่านหลุย”

พอวิชญ์ย้ายอย่างนั้น รณพีร์ก็เสริมให้อีกแรงด้วยความจริงที่น้องสาว อาจจะไม่ออก

“ที่จริงรุ่งก็เคยเจอเขามาแล้วครั้งหนึ่งนะตอนเด็กๆ ตอนนั้นรุ่งน่าจะอายุสักหกขวบละมั้ง เรียกพี่จุกด้วย แต่ตอนนั้นแม่เราเพิ่งจะได้รู้จักคุณนงนภาแค่ผิวเผิน แล้วก็ห่างหายไปช่วงหนึ่ง ก่อนจะกลับมาเจอกันอีกครั้งและรู้จักกันมากกว่าเดิมเหมือนตอนนี้”

“โอ้โห นานขนาดนั้นเลยหรอคะพี่เมฆ ถ้าอย่างนั้นแสดงว่าตอนนี้ผู้ชายคนนั้นต้องแก่แล้วสิคะ แล้วอย่างนี้แม่จะให้รุ่งไปคบกับคนแก่หรอไม่เอาอะ”

รติยาร้อง ทำหน้าเบ่ใส่พี่ชายทั้งสองคน แต่กลับถูกพี่ชายเหล่ใส่ โดยเฉพาะรณพีร์นั้นมองเหล่มากกว่าใครเพื่อนเพราะเรื่องอายุนี่ละ

“เขาไม่ได้แก่ขนาดนั้น อายุสามสิบหก แก่กว่าพี่สองปี ถ้ารุ่งว่าเขาแก่ก็เหมือนว่าพี่กับไอ้ยุว่าแก่ด้วยนะ”

รณพีร์ยกอายุของตัวเองมาอ้าง ทำเอารติยาถึงกับทำหน้าหงิกหน้างอใส่พี่ชาย ที่เมื่อก่อนคอยคัดครองหนูๆ ให้ หวงน้องสาวยิ่งกว่าอะไรดี มาคราวนี้กลับให้ไฟเขียวแบบไม่ถ่วงไม่ถามสุขภาพสักคำเพียงแค่มေးชอบและเห็นดีเห็นงาม บางทีคัดครองมาแล้วอาจพลาดก็ได้ ใครจะไปรู้

เซอะ! ไม่รู้อีตาคนนั้นมีตืออะไรนักหนา ถ้าไม่หล่อขึ้นเทพ ไม่ตรงสเปกนะ แม่จะหาข้อดีทั้งโหล ยกมาค้ำจนกว่าคุณนายแม่จะหาข้อคัดค้านมาแย้งไม่ได้เลยคอยดู!

วันรุ่งขึ้น อารตามารับรติยาที่บ้านตามเวลาที่นัดแนะกันเอาไว้ สองสาวขับรถเข้าเขตจังหวัดอยุธยาได้ก็แวะกินก๋วยเตี๋ยวเรือที่ร้านใหญ่ริมถนนก่อนเพื่อเติมพลัง แล้วจึงขับรถต่อไปยังวัดที่หมายในการขอพรครั้งนี้ พอมาถึงวัดก็จอดรถที่ลานจอดรถและเดินไปยังพระอุโบสถ ให้อุ๊ยพระขอพรสักเล็ก

น้อยก่อนจะเดินอ้อมไปที่ศาลเจ้าแม่ซึ่งอยู่ด้านข้างของพระอุโบสถเพื่อขอพรตามที่อยู่ตล่ำหัดันดันมา

พอมายังศาลเจ้าแม่ รติยากับอารดาที่ขึ้นไปบนชั้นสองอันเป็นสถานที่ขอพร เนื่องจากตอนนั้นไม่มีใครขึ้นมาและไม่มีเจ้าหน้าที่ ทำให้สองสาวซึ่งนั่งอยู่บนพื้นพรมคุยกันอย่างไม่ต้องเกรงใจใคร

“ถ้านับครั้งนี้ด้วย นี่ถือเป็นครั้งที่สามแล้วนะที่เกลากฉันมาขอพรให้ มีแฟน”

รติยาพึมพำ ทำเอาคนเป็นเพื่อนที่อยู่ข้างๆ ถึงกับรีบบอก

“เออหนา ครั้งนี้ครั้งสุดท้าย ไม่ได้หรือคบไม่ยึดก็ไม่ขอแล้ว”

“ก็พูดแบบนี้มาสองครั้งแล้ว” หล่อนแย้งกลับ กลั้วหัวเราะเล็กน้อย

“ครั้งนี้ได้และไม่เลิกกันชั่วๆ รับรอง ฉันมีलगสังหรณ์”

“ฉันก็เห็นแกชั่วว์มาตั้งแต่สองครั้งที่แล้ว ไม่อยากให้มีครั้งที่สี่ตามมาอีก”

“ไม่ให้กำลังใจกันเลยนะไอ้รู้ง” อรดาว่าแล้วตัดบท “ครั้งนี้ครั้งสุดท้าย เชื้อลิตี ถ้าได้มาแล้วเลิกกันอีกจะไม่ขอแฟนอีกไปสักกระยะหนึ่งเลยคอยดู”

“นี่ถามจริงนะ แกเคยคิดบ้างไหมว่าทุกที่ที่แกไปขอพรนะ ที่จริงแล้ว ล้วนคักดีลิตีที่ลสมฤทธิลทั้งนั้น แต่เป็นเพราะดวงชะตาของแกเองมากกว่า ที่ยังไม่ถึงเวลามีแฟน ไม่ใช่ว่าขอแล้วจะได้และเป็นคนที่ใช่อะไรแบบนั้น”

“แล้วแกจะให้ฉันห่อเหี่ยวหัวใจเหรอ แกยังมีเวลาหาพั่ว แต่ฉันเนี่ย เวลาเหลือน้อยเต็มทีแล้วนะ ถ้ารอนานกว่านี้อายุสามสิบแล้วยังหาแฟนไม่ได้ มีหวังไม่ได้แต่งงานแน่ๆ” เจ้าตัวคนลากมาทำหน้าที่หน้าห้องอไล่ “แล้วคนอื่นในกลุ่มเราก็กมีแฟนกันหมดแล้วด้วย แกไม่สงสารฉันเหรอ”

“แกลิมหรือเปล่าว่าฉันก็ยังไม่โต”

“แกมันข้อยกเว้น”

“เอ้า ชะงั้น”

คนโตนลากมาด้วยถึงกับร้องพลางทำหน้าที่หน้าห้องอไล่ หล่อนหันมอง

รูปปั้นเจ้าแม่ แล้วก็เกิดอยากลองขอพรท่านขึ้นมาบ้าง อย่างเช่นขอให้ท่านช่วยให้หล่อนไม่ต้องตระเวนไปขอพรหาแฟนกับเพื่อนอีก!

หญิงสาวจึงพนมมือและหลับตาลง ตั้งสมาธิ ตั้งจิตอธิษฐานระหว่างที่อารดาไม่ได้หันมาสนใจเพราะมัวแต่อธิษฐานขอแฟนอย่างใจจดใจจ่อ

‘เจ้าแม่ขา ลูกพาเพื่อนมาขอพรหาแฟน ถ้าเจ้าแม่จะกรุณาก็ช่วยประทานแฟนให้ทีนะเจ้าคะ ลูกจะได้ไม่ต้องถูกยายเพื่อนตัวดีลากไปลากมาแบบนี้อีก หรือถ้าเจ้าแม่จะข้ามชั้นเป็นประทานผัวมาให้เลยก็ได้นะเจ้าคะ ลูกเหนื่อยแล้วเจ้าคะ เพียง!’

สิ้นคำขอพรของหล่อน ลมแรงก็พัดผ่านเข้ามาทางช่องหน้าต่างวูบหนึ่ง พร้อมกับกลิ่นหอมเหมือนดอกไม้เย็นสดชื่นและเสียงกริ่งกริ่งกังวานใสเหมือนเสียงระฆังแก้ว แล้วมันก็หายไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

รติยาหันซ้ายหันขวาด้วยความสงสัย แล้วมองเพื่อนที่ยังหลับตาขอพรไม่เสร็จเสียที แต่ดูท่าทางแล้วคงไม่ได้ยินเสียงที่หล่อนได้ยินแน่ๆ บวกกับจำที่ผู้ใหญ่เคยสอนไว้ได้ว่า ถ้าได้ยินเสียงแปลกๆ หรือได้กลิ่นแปลกๆ อย่าหัก หล่อนจึงได้แต่ยกมือที่พนมอยู่แล้วขึ้นไหว้ท่วมหัว

จากนั้นก็รื้อให้เพื่อนขอพรเสร็จจึงชวนกันออกมาจากศาลเจ้าแม่แล้วไปเลี้ยงปลากันที่ท่าหน้า ก่อนจะมาทำบุญหยอดเหรียญและเติมน้ำมันตะเกียงหน้าทางเข้าพระอุโบสถ ซึ่งวัดจัดไว้ให้บนยกพื้นไม้และมีหลังคาเต็นท์ให้ร่มเงาสบายๆ

รติยาถอดรองเท้าและขึ้นไปบนยกพื้น แต่อารดากลับทำหน้าแบ่ บอกหล่อนว่า

“รู้งี้ เดี่ยวฉันมา ขอไปหิ้งน้ำเบ้า แกหยอดเหรียญต่อกับาตรพระกับเติมน้ำมันตะเกียงไปพลางๆ ก่อน”

“ฉันไปเป็นเพื่อนไหม”

“ไม่ต้องเลยแก ฉันไม่ใช่เด็กอนุบาล นี่ก็กลางวันแสดๆ ในวัดคนเยอะอย่างกับมด แล้วหนูเน...หิ้งน้ำก็อยู่ตั้งลานจอดรถ แกรออยู่ที่นี่แหละ

ดีแล้ว”

“ค่ะๆ ถามนิดเดียว ตอบชะยาวเชียว งั้นอีแจ้วจะเติมน้ำมันตะเกียง รอตงนี่แหละเจ้าค่ะ”

“ดีมากค่ะแจ้ว รุ่งาน”

“รีบไปรีบมาเลยยะ”

รติยาไล่เชิงเข้าเหย่ อารดาจึงไม่โยกโย้ต่อและรีบวิ่งป้อนไปห้องน้ำ คล้อยหลังอารดา คนที่บอกว่าจะเติมน้ำมันตะเกียงและหยอดเหรียญใส่ บาทรจาลองไปพลงๆ ก็ไปแลกเหรียญจากเจ้าหน้าที่และนำมาหยอดบาทร พระประจำวันเกิดทั้งเจ็ดวันอย่างไม่รีบร้อน

หญิงสาวหยอดเหรียญไปเรื่อยๆ จนถึงพระประจำวันเกิด กลิ่นหอมที่เคยได้กลิ่นตอนไหว้เจ้าแม่ก็ลอยมาเตะจมูก หล่อนหันหน้าทำจมูกฟุดฟิด พยายามหาที่มาของกลิ่น คิดว่าหรือจะเป็นกลิ่นธูปหอม ไม่ใช่อะไรผิดแปลก อย่างที่หล่อนคิดไว้ตอนไปขอพรเจ้าแม่

หล่อนสูดดมเพื่อตมว่ากลิ่นมาจากไหน แต่เหมือนมันจะไม่ได้มาจากธูปที่จุด เพราะพอหล่อนเดินเข้าไปใกล้แท่นวางพระพุทธรูป กลิ่นก็จางลง แต่พอถอยออกมาเรื่อยๆ จนเกือบถึงริมเต็นท์ กลิ่นกลับแรงขึ้น

แต่เพราะหล่อนมัวแต่สนใจกลิ่นหอมจึงไม่ทันระวังตัว ลืมดูว่าข้างหลังเหลือพื้นที่ไม่มาก และตนเองกำลังจะตกยกพื้นในอีกไม่ถึงครึ่งก้าว พอหล่อนก้าวถอยไปอีกก้าวเดียวเลยเป็นเรื่อง

“ว้าย!”

รติยาร้องขณะหงายหลังไปตามแรงโน้มถ่วง คิดว่าตนได้ล้มก้นจ้ำเข้าตรงนั้นแน่ๆ แต่ใครบางคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ และหล่อนไม่เห็นเข้ามาช่วยรับไว้ จากด้านหลัง

“ตุ้ม!”

สิ่งแรกที่หล่อนเห็นคือใบหน้าด้านข้างและเรือนผมสีน้ำตาลเกือบดำ ต่อมาก็รู้สึกถึงความแข็งแรงของเขาที่สามารถประคองหล่อนไว้และช่วยพยุง

ให้หล่อนยืนได้เองแบบดี ๆ

“อะ...ขอบคุณค่ะ”

หล่อนขอบคุณเขา ทั้งตกใจและอาย ไม่คิดว่าตัวเองจะกะเบี๊บบะป๊าบขนาดนี้ แถมยังเป็นในวัดที่คนเยอะแยะอีก อีกใจก็หวั่นไหวทั้งอยากกรี๊ดออกมาให้ลั่นวัด ก็คนที่ช่วยหล่อนไว้เป็นผู้ชายที่หล่อมาก หล่ออย่างกับนักแสดงทั้งชาวและสูง

โอ๊ย...หล่อว้าวตายควายล้ม หล่อตรงรสเปก หล่อแบบไม่บันยะบันยังเลยค่ะ!

ประเมินจากสายตาและความสูงของหล่อนแล้ว เหน่าจะสูงสักร้อยแปดสิบเกือบร้อยก้านสิบเลยทีเดียว เพราะขนาดหล่อนสูงหนึ่งร้อยห้าสิบเจ็ดและใส่รองเท้าพื้นหนาขึ้นมาอีกนิด ยังดูเตี้ยกว่าเขามากเลย

“ตรงนี้เป็นพื้นที่ต่างระดับ ระวังด้วย”

“ขอบคุณค่ะ”

รติยาได้แต่รับคำ ยังคงมองเขาไม่วางตา ถึงหล่อนจะไม่ใช่คนเคลิ้มคนหล่อง่ายๆ แต่พอมีผู้ชายหล่อเหลา หล่อสะดุดตาสะดุดใจแบบนี้มาอยู่ใกล้ๆ มันก็อดหวั่นไหวไม่ได้

ฝ่ายคนที่ช่วยหล่อนไว้ไม่ได้พูดอะไรต่อ เขาทำเพียงก้มศีรษะให้เล็กน้อยก่อนเดินจากไป ปล่อยให้รติยาได้แต่มองตามเคลิ้มๆ อยากหยุดเวลาไว้ให้นานอีกสักนิด แต่ก็จำเป็นต้องปล่อยให้เวลาเดินต่อไปอย่างน่าเสียดาย แล้วถึงหล่อนจะอยากกรี๊ด อยากร้องเขาไว้ตรงนี้นานๆ แต่นี่อยู่ในวัด หล่อนก็ต้องพยายามสำรวม ทั้งที่ในโลกถัดมาเซ็ดหน้ารัวๆ ไปแล้ว

ทว่าเพื่อนสาวที่เพิ่งกลับจากห้องน้ำมาเห็นเข้าพอดี แม้จะมองจากรยะไกลก็เห็นว่าผู้ชายคนหนึ่งช่วยประคองรติยาไว้ แต่กว่าจะเดินมาถึงในระยะพอที่จะร้องเรียกเพื่อนได้ พ่อหนุ่มคนนั้นก็เดินจากไปเสียแล้ว

“จู้ง! เกิดอะไรขึ้น”

๓

ลางจะมีตัว

เสียงถามจากเพื่อนทำเอาอาการเคลิ้มความหล่อของชายหนุ่มที่ช่วยหล่อนไว้หายเป็นปลิดทิ้ง รติยาหันมองเพื่อนแล้วหัวเราะเมื่อเห็นสีหน้าตื่นเต็นของอารดาที่ตอนนี้อายากรู้อายากเห็นสุดๆ แถมยังมองตามหลังผู้ชายที่เดินขึ้นบันไดหน้าพระอุโบสถไป แล้วหันมองเพื่อนอีกที่พร้อมกับความสงสัยและอยากได้คำตอบสุดๆ

“ไม่มีอะไร เขาแค่ช่วยฉันไว้เพราะฉันเดินไม่ดูทาง ตกยกพื้นนี่” หล่อนตอบแล้วชี้ให้ดูยกพื้นไม้ที่อยู่ใกล้ๆ แต่ดูเหมือนอารดาจะติดใจอะไรมากกว่านั้น

“ใช้ดาราทริโอเปล่าแก ฉันเห็นไม่ชัด แต่มองจากไกลๆ ก็รู้ว่าหล่อมาก”

“ไม่น่าใช่เนาะ เพราะถ้าใช่ คนแถวนี้เขาต้องฮือฮาแล้วสิ”

รติยาว่าแล้วพยักพยัดให้เพื่อนมองไปรอบๆ ดูผู้คนที่มาเที่ยวและไหว้พระที่วัดว่าไม่มีใครมีปฏิกิริยากับหนุ่มหล่อคนนั้นเลยแม้แต่หน่อย อารดาจึงพยักหน้า เชื่อว่าเขาคงไม่ใช่ดารานักแสดงแน่ๆ แต่ก็ยังไม่วาย...

“เออ จริง แต่หล่อเป็นบ้าเลยเนอะ”

“อ้อหือ เรดาร์คนหล่อของแกนี่ทำให้สายตาดีกี่เมตรเนี่ย”

“หล่อแบบนั้น ร้อยเมตรก็เห็น”

“เวอริไปแล้วจะคุณนาย พอๆ มาหยุดเหรียญ เต็มน้ำมันตะเกียง ดึกกว่ามา”

รติยาตัดบทแล้วชวนเพื่อนทำบุญต่อ ทั้งเรื่องคนหล่อไว้ข้างหลัง อารดาที่กระดิกกระด๊าอยู่เมื่อครู่เลิกสนใจคนหล่อไปโดยปริยาย สองสาวทำบุญเต็มตะเกียงน้ำมันเสร็จแล้วก็ไปซื้อของฝากที่ร้านของฝากริมรั้ววัด จากนั้นจึงไปต่อที่ร้านอาหารตามที่อารดาได้ดูไว้

สองสาวขับรถไปยังร้านอาหารโดยใช้แผนที่นำทางผ่านโทรศัพท์ ไม่นานนักก็มาถึงปากซอยทางเข้าร้านซึ่งอยู่ห่างจากวัดที่ไปมาไม่กี่เลน

“ตกลงเอาร้านนี้เนอะ” อารดาถามขณะขับรถไปตามถนนส่วนบุคคล ตามที่จีพีเอสนำทาง

“มาจนอีกไม่ถึงสองร้อยเมตรจะถึงร้านแล้ว ยังจะถามอีกเหรหะคะ คุณนาย”

“ก็เผื่อแกอยากกินร้านอื่น”

“ไม่ละ แกว่าไงก็ว่าตามกัน ฉันมีหน้าที่นั่งมาเป็นเพื่อน เพราะฉะนั้นอะไรก็ได้ตามใจคนพามาเลยละ”

รติยาก็ยิ้มๆ ตามใจเพื่อน เพราะหล่อนั่งมาเป็นเพื่อนจริงๆ เว้นแต่ถ้าอารดาเกิดดวงขึ้นมาหรือขับกลับไม่ไหวหรืออื่นๆ หล่อนก็ช่วยขับรถแทนให้ได้

“หืม ยายนี่ ใ้มาเป็นเพื่อนก็มาจริงๆ เลย”

“กล้าบเนเหรหะคะคุณปู้ก เตี่ยวตั้งซะเลย”

“แกทั้งฉันแล้วจะกลับยังไ้งคะ คุณหนูรุ้งของคุณแม่ขา”

อารดาเข้าเหยงพร้อมกับส่งยิ้มเจ้าเล่ห์มาให้ แล้วจึงเลี้ยวเข้าไปยังลานจอดรถตามที่พนักงานร้านโบกเรียก รติยาหัวเราะในลำคอกับคำถามทำทนาย

ของเพื่อนก่อนจะตอบยิ้มๆ

“ยากอะไร ฉันถามชาวบ้านก็ได้ว่ารถตู้เข้ากรุงเทพฯ หรือสถานีรถไฟ
ไปทางไหนคะ แล้วก็ไปขึ้นรถตู้หรือรถไฟกลับ แค่นี้ก็กลับกรุงเทพฯ ได้แล้ว
หรือง่ายสุดเข้าแอปเรียกแท็กซี่กลับก็ยิ่งได้”

“จ๊ะๆ แม่คนทันสมัย” เจ้าของรถว่า

ลานจอดรถแห่งนี้จุรถยนต์ได้ไม่เกียติล้นคัน และตอนนี้ทุกช่องจอด
ปกติเต็มหมดแล้ว ทำให้คนที่มาที่หลังต้องจอดซ้อนคันเหมือนที่พวกหล่อน
ทำ จนคนที่พาคนอื่นมาถึงกับเปรยเลยทีเดียว

“คนเยอะแบบนี้แสดงว่าอรรถจริง สมกับขึ้นเป็นร้านแนะนำในเว็บ”

“ท่าจะจริง” รติยาเห็นด้วย

ทั้งคู่ลงจากรถ ตรงสู่บ้านไม้หลังใหญ่ที่ถูกปรับเปลี่ยนมาเป็นร้าน
อาหาร ตัวร้านเป็นบ้านสองชั้น แต่โต๊ะที่ให้บริการลูกค้าดูเหมือนจะเต็มทุก
โต๊ะ ลูกค้านั่งเต็มมาเป็นครอบครัว สองสาวเดินมาถึงทางขึ้นบันไดเตี้ยๆ
พนักงานคนหนึ่งก็เดินเข้ามาต้อนรับและแจ้งว่า

“สวัสดิ์คะคุณลูกค้า ตอนนี้โต๊ะใหญ่เต็มหมดแล้ว ต้องรอนะคะ
ไม่ทราบว่าคุณลูกค้ามากี่ท่านคะ”

“สองค่ะ”

“ถ้าสองท่านยังมีโต๊ะเล็กอยู่ เชิญทางนี้เลยคะ”

พนักงานเชื้อเชิญ สองสาวจึงเดินไป ได้โต๊ะที่อยู่ถัดจากโต๊ะริม
ระเบียง รติยากับอารदानั่งลงแล้วรับเมนูมาขณะที่พนักงานนำเสนอเมนู
แนะนำ ทั้งสองจึงสั่งเมนูที่ว่า เพราะเห็นจากในเว็บไซต์แนะนำแล้วที่น่ากิน
จริงๆ

พอสั่งอาหารเสร็จเรียบร้อย อารดาซึ่งมองบรรยากาศรอบๆ ร้านก็ไป
สะดุดตากับลูกค้าโต๊ะหนึ่ง

“เฮ้ยๆ นั่น ไซ้คุณคนหล่อที่ช่วยแกไว้ที่วัดหรือเปล่า”

อารดาถามพลางพยักพยเปิดให้เพื่อนหันไปดูอย่างตื่นเต้น ถึงอย่างนั้น

ก็ยังไม่มั่นใจนัก เพราะหล่อนก็เห็นผู้ชายหล่อนนั้นในระยะไกล จึงต้องให้คนที่เห็นใกล้แบบแนบชิดยืนอีกแรง

รติยาหันมอง เห็นผู้ชายคนหนึ่งนั่งห่างออกไปสองโต๊ะ เขามากับหญิงสาววัยน่าจะไล่เลี่ยกัน และมีเด็กผู้หญิงอายุประมาณสิบขวบอยู่ด้วย หล่อนจำเขาได้ทันทีที่เห็น เพราะเขาหล่อเหลาสะดุดตา แล้วก็ไม่ได้หน้าโหลหรือหน้าบ้านๆ

“ใช่เขาจริงๆ ด้วย”

หล่อนเพิ่มพำแล้วสังเกตอาหารบนโต๊ะผู้ชายคนนั้น ดูจากปริมาณอาหารที่เต็มโต๊ะและอาหารพร่องไปมาก แสดงว่าเขามาถึงร้านนี้ก่อนพวกหล่อนได้นานพอสมควรแล้ว

“อู๊ย! ดวงสมพงศ์กันหรือเปล่าแก่ ได้เจอกันอีกแล้ว”

อารดาอดแซวไม่ได้ แล้วก็ได้คำตอบจากเพื่อนรักแทบจะทันที

“เวอร์ไปแล้ว ไม่ใช่หรอก แค่งงเอิญ”

“งงเอิญเจอกันสองครั้งเนี่ยนะ” คนเป็นเพื่อนแซว แต่แล้วจากที่ระริกะระริกเปลี่ยนเป็นห่อเหี่ยวใจ “แต่น่าเสียดาย เขามากับแฟนและลูกสาวแบบนี้หมดหวัง กินหัวตั้งแต่ยังไม่เริ่ม ฤกษ์ไม่ดีเลย”

“แกคิดไปถึงไหนเนี่ย”

รติยาซ่าเพื่อน แต่ก็แอบเสียดายอยู่ลึๆ เพราะเขาตรงสเปกหล่อนมากที่สุดทีเดียว ทั้งหล่อ ทั้งขาว ทั้งสูง มาดก็นิ่งๆ แต่เวลาเขายิ้มให้ลูกสาวที่มากด้วย เห็นแล้วก็ชวนละลายเหมือนกัน

เฮ้อ... ฤกษ์ไม่ดีจริงๆ นั่นแหละ คนหล่อนมีเจ้าของหมดสิทธิ์ค่า

“คิดไปถึง...อู๊ย!” อารดาพูดไม่จบก็ทำหน้าที่เหยก ยกมือกุมท้อง “นึกว่าจะหยุดแล้วเชียว”

“เป็นอะไรปึ๊ก”

“มันมวนท้อง ยังไม่หาย พอตีวันก่อนตอนเย็นหลังกลับจากบ้านแกแล้ว ฉันไปซัดตำบุงปลาธำหน้าคอนโดมา ลืมตัวว่ากินปลาธำที่ไรมวนท้อง

ทุกที”

“อ้าว แล้วไปไหนเหรอ แถมแกยังสั่งอาหารมาซะเยอะอีก”

“ไปไหนๆ ฉันกินยามาแล้ว แต่ว่ามันคงหลงเหลืออยู่ เดี่ยวฉันไปห้องน้ำก่อน” อารดาว่าแล้วเปิดกระเป๋าถือ หยิบกุญแจรถให้เพื่อน “นี่กุญแจรถเพื่อมีใครจะออกแล้วร้านเขามาบอกให้เอารถเข้าไปจอดแทนที่ แกก็ช่วยเลื่อนรถให้หน่อยแล้วกัน”

“โอเค แกไปห้องน้ำไป แต่ถ้ากลับมาจากอาหารมา ฉันพาดหมดไม่รู้ด้วย”

“โหย ไอ้คนใจร้าย ถ้าแกกินส่วนของฉันหมดนะ ฉันจะ...จะสั่งใหม่แบร์!”

“ไปๆ ไปห้องน้ำเลยคะคุณนาย”

รติยาไล่ซ่าๆ แล้วก็ได้แต่มองตามเพื่อนวิ่งปรี๊ดไปถามทางไปห้องน้ำจากพนักงานร้าน คล้อยหลังเพื่อน หล่อนก็แอบมองโต๊ะผู้ชายคนนั้นครั้งหนึ่งแล้วหันไปทางอื่น โยนความเสียดายทิ้งแม่น้ำไป โดยไม่รู้เลยว่าเขาก็มองมาเหมือนกัน เพราะเห็นตั้งแต่หล่อนเดินเข้ามาในร้านกับเพื่อนแล้ว ซึ่งเขาไม่ได้ตั้งใจจะมอง แต่เหมือนมีอะไรคล้ำใจให้หันไปมองพอดี

พอเห็นว่าเป็นผู้หญิงที่ตนช่วยไว้ที่วัด เขาก็ไม่ได้คิดอะไรมาก เพราะไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรที่คนเราจะได้เจอกันในสถานที่ท่องเที่ยวและร้านอาหารแนะนำของแหล่งท่องเที่ยว

หลายนาที่ต่อมาอาหารก็มาเสิร์ฟที่โต๊ะของรติยา ในขณะที่ผู้ชายสุดหล่อคนนั้นเรียกพนักงานมาเก็บเงินพอดี รติยาไม่ได้สนใจมากนัก เพราะมัวแต่จดจ่อกับการหยิบโทรศัพท์มือถือมาถ่ายภาพรูปอาหาร แต่ก็รับรู้ได้ด้วยทางตาว่าเขาจ่ายเงินและลุกไปแล้ว

รติยาไม่ได้มองตาม เพราะคิดว่าหลังจากนี้คงไม่มีทางได้เจอเขาอีกอยู่แล้ว หล่อนจึงสนใจแต่จะโพสต์รูปลงโซเชียลมีเดียเพื่อยั่วเพื่อนๆ อีกหลายคน แล้วก็ส่งข้อความหาอรดา เพราะหล่อนเห็นแล้วว่าเพื่อนตัวดีเอา

โทรศัพท์มือถือไปเข้าห้องน้ำด้วย

รุ่งพราย: อาหารมาแล้วนะ ซ้ำอดหมดนะคะ อีๆ

หญิงสาวส่งข้อความไปแล้วก็ยิ้มอยู่หน้าจอโทรศัพท์มือถือ หล่อนหัวเราะเมื่ออารดาส่งสติ๊กเกอร์ติดดินไม่ยอมมาให้

ปู้กจะไปใครล่ะ: ไ้คนใจร้าย

รุ่งพราย: ออกมาให้ไวเลย

ปู้กจะไปใครล่ะ: แก่อย่ากินของฉันหมดหน้า

รุ่งพราย: รีบๆ ออกมาจากห้องน้ำได้แล้ว ถ้าไม่ออกมา ฉันกินหมด

จริงๆ

หล่อนส่งข้อความกลับไปอีก เพื่อนตัวดีส่งกลับมาให้อีกสองประโยค พร้อมกับสติ๊กเกอร์น่ารักงอแงอีกเช่นเคย แต่พอกำลังจะส่งข้อความต่อไป ทุ๊กก็พลันแว่วเสียงพนักงานร้องตะโกนถามหาลูกค้า

“รถยนต์โตโยต้าอัลติสสีขาว ทะเบียน รก ๑๔๒ ขอความกรุณา ขยับรถด้วยค่ะ รถใส่เกียร์ไว้ไม่สามารถเห็นได้ค่ะ”

รติยาได้ยินแล้วก็ชะงัก ใช้สติอยู่ดีใจหนึ่งเพื่อทบทวนเลขทะเบียนรถของอารดา พอนึกออกว่าใช่ทะเบียนเดียวกันเท่านั้น หล่อนก็รีบลุกจากโต๊ะวิ่งปรี๊ดออกไปทันทีด้วยความอายสุดๆ ที่ยายเพื่อนตัวดีจอดรถซ้อนคันแล้วดันไม่ได้ปลดเกียร์ว่างไว้ซะงั้น

‘อ้าย...ไ้ปู้กนะไ้ปู้ก อายชาวบ้านเขาไหมล่ะเนี่ย’

หล่อนได้แต่เห็นว่าเพื่อนในใจขณะเดินแกมวิ่งไปตามทางเดินหินที่ตรงสู่ทางออกหน้าร้านที่เป็นลานจอดรถ แต่ขณะเดินแกมวิ่งไปนั้นก็ได้กลิ่นหอมของดอกไม้ลอยมาพร้อมกับความเย็นสบาย เป็นกลิ่นเดียวกับที่วัดดอนขอพรเจ้าแม่

‘สงสัยเป็นกลิ่นดอกไม้จริงๆ คนแถวนี้คงปลูกเหมือนกัน’

รติยาคิด หล่อนออกมาจนถึงซุ้มประตูทางเข้าร้าน รีบเดินไปที่รถยนต์ของเพื่อนที่จอดปิดรถยนต์คันที่อยู่ข้างในไว้ เจ้าของรถในช่องจอด

ยืนอยู่ข้างรถและสตาร์ทรถเปิดเครื่องปรับอากาศให้คนในรถไว้เรียบร้อย ยิ่งทำให้หล่อนรู้สึกผิดเข้าไปอีก

“ต้องขอโทษด้วยจริงๆ ค่ะ”

หญิงสาวร้องตะโกนบอกตอนมาถึงท้ายรถของเพื่อน เจ้าของรถที่ยืนรออยู่หันมา เขาไม่ได้มีสีหน้าบึ้งตึง แต่แปลกใจระคนไม่คิดมากกว่าว่ารถที่จอดซ้อนและเข้าเกียร์ไว้เป็นรถของหล่อน

ฝ่ายรติยาพอเห็นหน้าเจ้าของรถที่เพิ่งหันมามองก็ชะงักไปทันที

“คะ...คุณ...”

หล่อนทำหน้าเหลือ ยืนเอ๋ออ้าปากค้าง สีหน้าท่าทางดูตลกสุดๆ แต่เขาก็ไม่ได้เสียมารยาทหัวเราะออกมา ทำเพียงกระตุ่นเตือนหล่อนให้ได้สติ

“ช่วยถอยรถให้ด้วยครับ”

“คะ เอ่อ ค่ะ ขอโทษด้วยจริงๆ ค่ะ จะรีบถอยให้เดี๋ยวนี้ค่ะ”

รติยาได้สติ รีบกดรีโมตเปิดประตูก่อนจะก้าวขึ้นไปประจำที่คนขับ ใบหน้าแดงด้วยความอับอายที่ตนทำหน้าที่เหลือยืนชื้อบื้อไปเมื่อครู่นี้

“น่าขายหน้าที่สุดเลย!”

รติยาสตาร์ทรถแล้วค่อยๆ ถอยออกมา ให้รถที่อยู่ในช่องจอดออกมาได้ พอรถคันนั้นออกมา หล่อนก็เปิดกระจกขอโทษเจ้าของรถอีกครั้ง ผู้ชายคนนั้นแค่ก้มศีรษะให้ ไม่ได้ว่าอะไร แล้วขับรถจากไป หล่อนได้แต่ถอนหายใจ แล้วถอยรถเข้าไปจอดในช่องแทนคันที่เพิ่งออกไป

พอจอดเสร็จเรียบร้อย หล่อนก็กลับเข้าไปในร้าน อารดาที่นั่งรออยู่ที่โต๊ะ ทำหน้าเฉยเมยอย่างที่เดาได้เลยว่าเจ้าตัวคงรู้แล้วว่าตัวเองทำเรื่องให้เพื่อนอายไปแล้ว

“ขอโทษนะแก ฉันลืมปลดเกียร์ว่างไว้”

“ดีนะ เจ้าของรถที่จะออกเขาไม่ตำฉัน ไม่อย่างนั้นได้อายหนักกว่านี้แน่”

“ขอโทษจริงๆ” อารดายกมือไหว้ท่วมหัว ทำหน้าเหมือนเด็กถูกลง

“ครึ่งหน้าจะไม่ลืมห้วนแล้ว”

“ข้างมันแกะะ ไม่ต้องคิดมาก ฉันไม่ได้ว่าแก แค่มันให้ฟังเฉยๆ แล้ว แกรู้ไหม ใครเป็นเจ้าของรถที่เราไปจอดซ้อนคันแล้วเขาออกไม่ได้”

“ใคร”

“ผู้ชายคนนั้นไง”

“ผู้ชายคนนั้น?” อารดาทวน ทำหน้างงชั่วครู่ก่อนจะโพล่งถาม “คนหล่อนั่นอะนะ!”

“ก็ใช่ล่ะสิ”

“เดี๋ยวนะ นี่ตกลงฉันพาแกมาเป็นเพื่อนเพื่อขอแฟน แต่ทำไมเหมือน แกจะได้แทนล่ะเนี่ย”

“ไอ้ปุก”

รติยาทำเสียงเข้ม เริ่มไม่สนุกกับการแซวนี้แล้ว อารดาจึงเลิกแหง เพราะรู้ว่ารติยาไม่ค่อยชอบให้แซวเรื่องนี้มาตั้งแต่สมัยเป็นนักเรียน ไม่ชอบ การโดนอำจับคู่หรือแซวว่าเป็นแฟนคนไหนคนนี้

“โอเค เลิกแล้วจ้า”

สองสาวจึงเปลี่ยนเรื่องคุยและหันมาสนทนาอาหารตรงหน้าแทน ทั้งคู่ใช้เวลาอยู่ในร้านอาหารเกือบหนึ่งชั่วโมงก่อนจะออกจากร้านและขับรถกลับบ้าน โดยไม่ลืมห้วนของฝากชิ้นซื้อของที่นั่นกลับไปด้วย พร้อมกับความหวังของอารดาว่าการขอพรครั้งนี้จะทำให้ได้แฟนเป็นตัวเป็นตนกับเขาเสียที

ฝ่ายผู้ชายที่กลายเป็นหัวข้อสนทนาของสองสาวอยู่หลายครั้งในวันนี้ กำลังขับรถกลับบ้านเข้ากรุงเทพฯ ไปพร้อมน้องสาวและหลานสาวตัวป่วน เขา คือ อติรุจ รัตนธนาการ เป็นลูกชายของ เปรม รัตนธนาการ และเป็นประธาน บริษัทอาร์แอนด์ทีไอเอสเตต เจ้าของโครงการคอนโดหลายแห่งในกรุงเทพฯ

ถนนสายไทรนมีรถไฟฟ้าตัดผ่าน ถนนสายนั้นต้องมีโครงการคอนโดของเขาอยู่ด้วย แล้วยังมีคอนโดหรูริมแม่น้ำเจ้าพระยาอีกสองแห่ง ไม่ใช่

แค่นั้น เขายังเป็นผู้ถือหุ้นของโรงแรมห้าดาวแห่งหนึ่งซึ่งเป็นโรงแรมในเครือญาติของเขาเอง

อดีตจุจบปริญญาโทด้านการบริหารธุรกิจมาจากต่างประเทศ ปัจจุบันอายุสามสิบหกอย่างสามสิบเจ็ด เขาใช้ชีวิตอยู่เมืองนอกหลายปีเพื่อเก็บเกี่ยวประสบการณ์การทำงานและถือโอกาสท่องเที่ยวไปด้วย จนกระทั่งเมื่อหกปีก่อนเขาตัดสินใจกลับมาเมืองไทย แต่กลับมาได้ไม่นานพ่อของเขาก็จากไปด้วยโรคประจำตัว

คณะกรรมการและผู้ถือหุ้นโหวตให้เขารับตำแหน่งประธานคนต่อไป ซึ่งเขาก็แสดงศักยภาพของการเป็นผู้นำและเลือกเพื่อนคนมาทำงานได้อย่างชาญฉลาด ทำให้อาร์แอนด์ที่ทำกำไรสุทธิขึ้นมามากกว่าอันดับที่หกของบริษัทอสังหาริมทรัพย์ชั้นนำจากทั้งหมดสิบหกบริษัท

อาร์แอนด์ที่ทำกำไรต่อเนื่องมาหลายปีและเป็นคู่แข่งทางธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ที่จับตามองอย่างยิ่ง แม้ว่าช่วงนี้เศรษฐกิจโลกจะย่าแย่หลายบริษัทเผชิญปัญหาขาดทุน กำไรตกลงอย่างน่าใจหาย แต่อาร์แอนด์ก็ยังคงแข็งแกร่งและยืนหยัดอยู่ได้ ไซว่าไม่ได้รับผลกระทบ แต่ได้รับผลกระทบน้อยกว่า เป็นผลจากการประเมินและเตรียมการรับมือไว้แล้ว ถึงอย่างนั้นกำไรสุทธิก็ยังตกไปหลายเปอร์เซ็นต์อยู่ดี แต่ถ้าเทียบกับบริษัทที่หนักหนาสาหัสแล้ว อาร์แอนด์ที่ถือว่ายังไปต่อได้และบาดเจ็บน้อยกว่า

อดีตจุมีน้องสาวและน้องชายอย่างละคน น้องสาวคือ ตุลยา รัตนธนาการ ปัจจุบันเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนเปรมธิดา โรงเรียนสอนระบบสองภาษาที่พ่อของเขาก่อตั้งขึ้นเตรียมไว้รับขวัญหลานคนแรกที่บ้าน แต่ตอนนี้ตุลยากลายเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยว เพราะสามีเสียชีวิตจากอุบัติเหตุรถบรรทุกพุ่งชนเมื่อหลายปีก่อน ส่วนน้องชายคนเล็กคือธนาตล ทำงานอยู่กับเขาที่บริษัท และเพิ่งนั่งแท่นกรรมการผู้จัดการทั่วไปฝ่ายบริหารเมื่อไม่นานมานี้

ท่าว่าการที่เขาเป็นผู้ชายที่พร้อมไปหมดทุกอย่าง ทั้งหน้าที่การงาน

หน้าตาทางสังคม และทรัพย์สิน แล้วยังคงมีนิตยสารออนไลน์เกี่ยวกับแวดวงธุรกิจมาสัมภาษณ์เขาไปลงสื่อบุคคลพิเศษมาแล้ว ทำให้มีดาราสาวบ้างเซเลบสาวบ้างพยายามทอตสะพานใส่หลายคน

บางคนก็ทอตสะพานผ่านทางผู้หลักผู้ใหญ่ที่รู้จักกับแม่ของเขา แต่เขาไม่เคยสนใจใครเป็นพิเศษและไม่มีข่าวคราวกับผู้หญิงคนไหนเลย จนแม่ของเขาเริ่มเป็นห่วง กลัวไม่มีทายาทสืบสกุล พักหลังท่านจึงเจ้ากี้เจ้าการแนะนำลูกสาวของคนนั้น หลานสาวของคนนี้ให้ อย่างรายล่าสุดก็ลูกสาวของคุณนายสมรกับนายทหารใหญ่ยศพันโท

ลูกสาวของคุณสมรเป็นคนสวย กิริยาเรียบร้อย อ่อนหวานและงดงาม สมกับเป็นกุลสตรีศรีสยาม แต่ปัญหาคือสเปกของเขาไม่ใช่แบบนี้ เขาจึงพยายามหาทางเลี่ยงแบบบัวไม่ให้ช้ำ น้ำไม่ให้ขุ่น

วันนี้เขารู้ว่าคุณสมรกับลูกสาวจะมาที่บ้าน เพราะแม่บ้านแอบมากระซิบบอกตั้งแต่เมื่อวาน เขาจึงถือโอกาสหนีเนียนๆ อ้างว่าต้องพาน้องมิว หลานสาวซึ่งเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ห้าไปหาข้อมูลถึงอยุธยาเพื่อทำรายงานส่งครู โดยมีน้องสาวของเขามาดูแลลูกและมาเที่ยวด้วยกัน

“น้องมิวครับ เราแวะวัดมาสองที่แล้ว น้องมิวอยากไปไหนอีกหรือเปล่า หรืออยากได้ขนมอะไรเพิ่ม เดี่ยวลุงจะได้แวะให้”

อติรุจถามหลานสาววัยเก้าขวบที่นั่งอยู่บนเบาะหลังและคาดเข็มขัดนิรภัยเรียบร้อย เด็กหญิงยิ้มแฉ่งก่อนตอบน้ำชายสุตหล่อ

“นั่นเป็นคำปิดปากน้องมิวไม่ให้บอกคุณยายว่า ลุงรุจเอาเรื่องรายงานของน้องมิวมาม้างเพื่อจะได้ชิงหนีคุณนายสมรกับคุณปรางค์ให้หมดคะ”

“จัดเต็มมาก คุณหลานของลุง”

ชายหนุ่มเปรยพลางหัวเราะในลำคอ สบตาหลานสาวผ่านกระจกมองหลัง แต่ไม่ได้แปลกใจที่หลานสาวรู้เรื่องนี้ เพราะเขาแอบซุบซิบกับแม่บ้านตอนหลานสาวเดินผ่านมาพอดี น้องมิวคงได้ยินตอนนั้น แล้วอีกอย่างเด็กสมัยนี้ไม่เหมือนสมัยก่อน กล้าคิดกล้าพูดกันมากขึ้น โดยเฉพาะหลานสาว

ของเขาคนนี้เป็นเด็กฉลาด ช่างพูดมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว

ฝ่ายตุลยาหรือตาลผู้เป็นน้องสาว พอได้ยินลูกสาวตอบพี่ชายแบบนั้น ก็ถึงกับหัวเราะ

“โง่ละคะพี่รุจ โดนหลานรู้ทันเลย”

“น้องมิวซึกจะฉลาดขึ้นทุกวัน ตาลต้องงดให้ลูกกินปลาแล้วนะ เดี่ยวจะฉลาดเกินไป”

เขาเขวหลานสาวที่แลบลิ้นใส่ผ่านกระจกมองหลัง คนเป็นน้องสาว และเป็นแม่ของเด็กหญิงหัวเราะร่วน

“เนอะ แบบนี้เรียกแพ้แล้วพาลนะคะ” ตุลยาว่าแล้วถามต่อแบบที่เล่นที่จริง “ว่าแต่พี่รุจไม่สนคุณปรางหน่อยหรือ”

“ถ้าตอบว่าไม่สน จะว่าพี่แปลกไหม”

“แปลกค่ะ ในเมื่อคุณปรางเธอก็ดูสวยหวานเรียบริ้อย นุ่มนวลดี”

ตุลยาบอก แต่ไม่ได้แปลกใจจริงๆ หรือ ในเมื่อรู้ว่าสเปกของพี่ชายเป็นแบบไหน แล้วสเปกที่ว่ามันก็ตรงกันข้ามกับผู้หญิงที่พยายามจะเข้าหาพี่ชายลิบลับเลยที่เดียว

“ถ้าจะใช้คำสวยๆ ก็คงต้องบอกว่า คุณปรางดีเกินไปสำหรับพี่ บางคนดีเกินไป ดีมากไปก็เชื่อว่าจะเป็นสิ่งที่ดี อย่างคุณปรางที่สวย อ่อนหวาน แต่บางครั้งพี่ก็รู้ว่าเธอประดิษฐ์เกินไป”

อติรุจพูดตรงๆ แต่ตุลยาเห็นด้วยว่าบางครั้งเวลาเจอผู้หญิงคนนั้น เจ้าหลอนเป็นอย่างที่พี่ชายว่ามาจริงๆ อ่อนหวานนุ่มนวลเรียบริ้อย แต่ให้อารมณ์ชวนอึดอัดมากกว่าอยู่ด้วยแล้วสบายใจ

“พี่ชอบผู้หญิงที่ดูเป็นธรรมชาติ ไม่ต้องประดิษฐ์ประดอยหรือพยายามทำอะไรที่ดูออกว่าฝืนทำงานเก่ง ทำตัวง่าย ๆ สบาย ๆ ฝีมือเข้าครัวพอใช้ได้ อยู่ด้วยแล้วรู้สึกสนุกและทำให้ชีวิตมีสีสัน ส่วนหน้าตา ก็หาไปวัดไปวาได้ ไม่ต้องสวยหยาดเยิ้มปานนางฟ้าแบบคุณปรางก็ได้”

“โธ่ พี่รุจ สเปกแค่นี้เอง หาง่ายจะตายไป แต่่ง่ายเกินไปหรือเปล่าคะ

สำหรับคุณอธิรุจ รัตนธนาการ ประธานของอาร์แอนด์ที โพรไฟล์สาวในอุดมคติน่าจะมีมากกว่านี้สิ อย่างดาราส้มนี้ชอบมีแฟนเป็นเซเลบคนรวยๆ อะไรแบบนี้”

“พี่ไม่อยากจะเชื่อว่าเป็นไฮโซแฟนดารา แล้วก็ไม่ใช่ชอบผู้หญิงใช้เงินเก่งหรือผู้หญิงที่เข้าหาคนอื่นเพราะหน้าตาทางสังคม แต่เชื่อไหม สเปกธรรมดาอย่างนี้แหละหายากที่จะจูนกันเองง่ายๆ”

“แล้วสาวๆ ที่อเมริกาละคะ ตาลจำได้ว่าตอนอยู่ที่นู่นพี่รุจก็ไม่เบาเหมือนกันนะคะ”

“อันนั้นเป็นอดีตไปหมดแล้วครับคุณน้องสาว”

อธิรุจยิ้มแล้วก็ไม่ได้พูดอะไรต่อ ตูลยาจึงได้แต่พยักหน้ารับ ไม่เข้าซีเรื่องแฟนเก่าของพี่ชาย เพราะได้ยินมาบ้างว่าแฟนเก่าคนสุดท้ายนั้นเลิกลากันไปแบบไม่ค่อยดีนัก

“จริงสิ วัตที่เราแวะกันก่อนจะไปกินข้าวหน้านั้นนะ มีศาลเจ้าแม่อยู่ข้างๆ โบสถ์ที่พี่รุจไม่ได้เดินไปด้วย ตาลจำได้ว่าท่านเด่นเรื่องการขอพรให้ประสบความสำเร็จและเรื่องความรัก ถ้าไงพี่รุจลองไปขอตุ้มหมื่อ เพื่อท่านส่งคนที่ถูกใจมาให้”

“ไม่เอาด้วยหรอก ไม่ใช่ว่าพี่จะลบหลู่เจ้าแม่นะ แต่พี่ไม่เชื่อว่าคนที่ท่านส่งมาจะเข้ากับพี่ได้จริงๆ ถ้าส่งมาแล้วไปกันไม่รอด ลู๊ยังไม่ต้องส่งมาตอนนี้จะดีกว่า”

“แหม คุณพี่ห่อเลือกได้ ตอนนี้อย่างหล่ออยู่ยังเลือกได้นะคะ แต่อีกไม่กี่ปีก็สี่สิบแล้ว ถ้าแก่กว่านี้กลายเป็นตาลุงหัวเถิกหมดหล่อขึ้นมาจะหาแฟนลำบากนะคะพี่รุจ”

ตูลยาเตือนพี่ชาย เพราะปีนี้อธิรุจอายุสามสิบหก ส่วนหล่อนก็สามสิบสี่แล้ว คนเราเมื่ออายุสี่สิบไปแล้ว ความร่วงโรยของวัยจะเริ่มถามหาทีละน้อย แต่ผู้ชายบางคนเร็วกว่าคนอื่น แค่อายุสามสิบกว่าผมก็เริ่มบงหัวเริ่มเถิกล้านแล้วก็มี

“เป็นแบบนี้ก็ดีสิ เพราะถ้าพี่กลายเป็นตาลูกหัวเถิกแต่มีคนมารักพี่ พี่จะได้อยู่ที่ไม่ได้รักที่หน้าตาหรือทรัพย์สินสมบัติที่พี่มี แบบนั้นเรียกว่ารักกันจริง”

“ค่าๆ คุณพี่ชาย เดี่ยวตาลกับดลจะรอหัวเราะที่หลังดังกว่า” น้องสาว วายิ้มๆ และโผล่ไปถึงน้องชายก่อนจะเตือนพี่ชายของตัวเอง “แต่อย่าลืมนะ ค่ะว่าถ้าซักซ้าไม่ทันใจ ไม่มีเป็นตัวเป็นตนเสียที ระวังคุณแม่จับมัดมือชกกับคุณปรางไม่รู้ด้วยนะพี่จุง”

ตุลยาเตือนแล้วหัวเราะคิกเมื่อพี่ชายทำหน้าที่หงิกใส่พอดีกับที่ลูกสาว บ่นหัวน้ำและเห็นป๊มน้ำมันพอดี สองแม่ลูกจึงบอกให้อติรุจช่วยแวะป๊ม น้ำมันแล้วลงไปซื้อของในมินิมาร์ทใหม่ป๊ม ส่วนอติรุจนั่งรอในรถและคิดถึง คำพูดเมื่อครู่ของน้องสาว

“ขอเจ้าแม่เทรอ” อติรุจพิมพ์แล้วสะบัดศีรษะ “ไม่มีทาง เลิกคิดได้เลย”

ชายหนุ่มเตือนตัวเองและพยายามเลิกคิดเรื่องนี้ โดยไม่รู้เลยว่าเรื่องที่เขา มองว่าฟุ้งซ่านและเจ้าแม่ที่เขาไม่ได้ไปพึ่งพาทำนั่น จะบันดาลให้เขา ได้พบเจอความรักในไม่ช้านี้ และเป็นความรักตัวเป็นๆ ชนิดที่ทำให้เขาต้อง ปั่นป่วนแทบทุกวันด้วย

หลังจากป๊มน้ำมัน อติรุจขับรถต่อไปจนมาถึงทางแยกหนึ่ง จู่ๆ ก็มีรถบรรทุกแล่นออกจากข้างทางฟุ้งมาหาเธอของเธอ แต่เขาเห็นก่อนจาก ทางตา จึงเร่งเครื่องแล้วหักหลบได้อย่างเฉียดฉิว แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังเป็น ภาพที่ชวนหวาดเสียวอยู่ดี

ทว่ารถยนต์คันหลังที่แล่นตามมาไม่ได้โชคดีอย่างเขา ถูกรถบรรทุก คันนั้นชนเข้าอย่างจังจนกระเด็นไปตกข้างทางซึ่งเป็นพื้นที่รกร้าง ป่าหญ้าขึ้น ครึ้มไปหมด

โครม!

เสียงชนดังสนั่น เขาชะลอรถลงหลังจากทิ้งห่างออกมาหลายเมตร แต่ตุลยาซึ่งนั่งอยู่บนเบาะข้างคนขับและเห็นเหตุการณ์นั้นผ่านกระจกมองข้างตกใจจนถึงกับเอื้อมมือมาคว้าแขนพี่ชายไว้

“พี่รุจ...”

ตุลยาร้องเรียกเสียงสั้นพอๆ กับมือที่จับแขนเขาอยู่ซึ่งสั้นอย่างเห็นได้ชัด โบหน้าซีดเผือด เหงื่อซึมหน้าผาก ลมหายใจหอบถี่และแรง ทำเอาอติรุจซึ่งตอนแรกตั้งใจจะหยุดรถเพื่อลงไปดูและช่วยเหลือคนในรถยนต์ที่ประสบอุบัติเหตุต้องช่วยน้องสาวก่อน

“ใจเย็นๆ ตาล ไม่มีอะไร เราปลอดภัยดี ตาลมองพี่ ค่อยๆ หายใจตามจังหวะพร้อมพี่”

เขาปลอบน้องสาวแล้วพยายามประคองรถยนต์ให้แล่นช้าลงเล็กน้อยเพื่อเหตุฉุกเฉิน หลานสาวซึ่งนั่งอยู่บนเบาะหลังส่งเสียงเรียกด้วยความเป็นห่วงแม่

“คุณแม่!”

น้องมิวร้องเรียกด้วยความตกใจ ยิ่งเห็นอาการของคนเป็นแม่เริ่มไม่ค่อยดี เจ้าตัวจึงรีบหันไปเปิดกระเป๋ายาที่แม่พกไว้เวลาไปไหนมาไหน เพราะยายเคยสอนว่าถ้าเห็นแม่อาการกำเริบ ให้เอาหลอดยาฟันสีแดงให้แม่ทันที พอเจอหลอดยาสีขาวแดงขนาดเท่าฝ่ามือก็รีบหยิบมันออกมาส่งให้อติรุจ

“ลูกรูจ นี่ค่ะ!”

อติรุจรับยาฟันมาจากหลานสาวแล้วรีบจอดรถเข้าข้างทาง พอจอดสนิทเขาก็หมุนเปิดฝาขวดยาแล้วส่งให้น้องสาวสูดเข้าปาก พยายามลูบหน้าลูบไหล่ปลอบไปด้วย เพราะน้องสาวของเขาเป็นโรคหอบหืดตั้งแต่เด็กแล้ว แม้อยู่ในระดับที่ควบคุมได้ แต่ก็ต้องมียาฟันติดตัวไว้เสมอ

“ใจเย็นๆ ตาล ไม่มีอะไรแล้ว ไม่เป็นไร พี่อยู่นี่ น้องมิวอยู่นี่”

ชายหนุ่มพยายามปลอบน้องสาว จนกระทั่งหลายนาทีต่อมาตุลยาก็

อาการดีขึ้น แต่สีหน้ายังไม่สู้ดีนัก หล่อนเป็นห่วงลูกสาว กลัวลูกจะตกใจ ด้วย จึงรีบหันมาดูลูกสาวที่อยู่บนเบาะหลัง

“แม่ขอโทษนะคะน้องมิมิ”

“คุณแม่เป็นยังไงบ้าง” เด็กหญิงถาม น้ำตาเริ่มคลอเพราะสงสารแม่ ถึงจะมีสติหยิบยาส่งให้ोटีรุจเมื่อครู่นี้ แต่เจ้าตัวก็ตกใจเหมือนกัน

“ไม่เป็นไรแล้วลูก น้องมิมิเก่งมากเลยจ้ะ”

“พี่จะพาตาลไปโรงพยาบาล”

“ไม่เป็นไรค่ะพี่รุจ ไม่เป็นไร พ่นยาแล้วตาลดีขึ้นแล้ว แต่เมื่อกี้ตกใจ เพราะมันทำให้ตาลนึกถึง...”

ตุลยายังพูดไม่ทันจบ ोटีรุจก็ซัดขึ้น ไม่อยากให้น้องสาวพูดถึงเรื่องนั้นอีก

“ไม่ต้องพูดอะไรแล้วตาล พี่เข้าใจ”

อตีรุจตัดบทแล้วรอดูอาการของน้องสาวอยู่ครู่ใหญ่ พอเห็นว่าน้องสาวดีขึ้นแล้วและหยิบยาเม็ดในกล่องยามากินได้เอง เขาจึงออกรถมุ่งหน้าสู่กรุงเทพฯ โดยไม่ได้บอกน้องสาวว่า ก่อนรถยนต์คันหลังจะถูกรถบรรทุกชน เขาเห็นรถบรรทุกคันนั้นจอดอยู่ตรงนั้นก่อนแล้ว พอเขาขับเข้าไปใกล้ๆ รถบรรทุกคันนั้นก็แล่นออกมาเพื่อพุ่งชนรถยนต์ของเขา

แต่มันพลาดที่เขาเห็นและแรงเครื่องหนีทัน ทำให้ไปโดนรถยนต์คันหลังแทน จนแวบหนึ่งเขาคิดว่านี่เป็นความตั้งใจของคนขับรถบรรทุกคันนั้น แต่อีกใจหนึ่งก็แย้งว่าไม่น่าใช่ เขาอาจจะคิดไปเองก็ได้

บุพเพอาละวาด

จากความผิดติดตัววันก่อนที่หนีแม่ออกมาจากงานเลี้ยง แม้ว่าแม่จะหายไกรธแล้ว แต่รตติกก็ยังคงต้องทำตัวเป็นเด็กดีอยู่ หล่อนจึงถูกพ่อใช้ให้เอาของไปให้เพื่อนย่านลาดพร้าว ของที่ว่าเป็นหนังสือโหราศาสตร์เก่าๆ ที่พ่อบอกหล่อนว่าเพื่อนขอยืม พ่ออ้างกับหล่อนว่าจะเรียกรถทางแอปพลิเคชันให้ไปส่งของให้ก็ทำไม่เป็น แล้วก็หวงหนังสือ กลัวจะชำหรือได้รับความเสียหายระหว่างจัดส่ง เพราะเป็นหนังสือเก่ามากและไม่มีตีพิมพ์แล้ว เลยให้หล่อนเอาไปส่งแทนดีกว่า

“ขอค่าน้ำมันด้วยค่ะพ่อกะ” หล่อนแบมือขอพร้อมกับยิ้มหน้าแบ่นแล่น ตาเป็นประกายระยับอย่างออດอ้อน แต่มีหรือที่พ่อของหล่อนจะตกหลุมพราง

“เอาไปร้อยเดียว”

“ร้อยเดียว! จากรามอินทราไปลาดพร้าวรถติดจะตาย ขอค่าน้ำมันเป็นสามร้อยไม่ได้หรือคะพ่อกะ”

“ให้สองร้อย”

“พ่ออะ” หล่อนร้องแล้วแก้มทำหน้ามู๋ใส่ แต่ก็ยอมตกลงดีกว่าไม่ได้เลย “สองร้อยก็สองร้อย”

พ่อกี้หล่อนดูเค็มขึ้นและประหยัดขึ้นมากจนทำให้คนเป็นพ่อถึงกับทำหน้าหัวเล็กน้อย เพราะเมื่อก่อนหล่อนไม่เคยขอค่าน้ำมันแบบนี้ มีแต่จะบริการพ่อแม่อย่างดี แบบนี้มันดูน่าสงสัยจริงๆ

“นี่เพิ่งผ่านสิ้นเดือนมาหมาดๆ เองนะ เงินหมดแล้วหรือไงเจ้าตัวดี”

“เปล่าค่ะ ยังมีอยู่ ก็ขอพ่อไปจ้ะน่ะ แหะละ”

หล่อนปฏิเสธ แต่ในใจกลับบอกว่า ‘มีเท่าที่เก็บหอมรอมริบไว้นะสิคะพ่อขา ถ้าอีกสองเดือนรุ่งยังไม่ได้งานทำ เห็นที่ต้งไปสมัครเป็นพนักงานร้านสะดวกซื้อไปพลางๆ ก่อนแน่นอน’

“นั่นก็แล้วไป พ่อเป็นห่วงนะถึงได้ถาม เศรษฐกิจแย่นี้หลายบริษัทก็ไปไม่ไหว บางบริษัทถึงไม่ได้ปิดตัวลงก็ละพนักงานออก รั๊ดเข็มขัดค่าใช้จ่าย ถ้ารุ่งช่วยแบบนี้ขึ้นมาก็กลับมาอยู่บ้านนะ ยังไงพี่ชายเราสองคนก็เลี้ยงดูเราได้อยู่ พ่อแม่ก็ยังอยู่ อยู่บ้านเราสบายกว่ากันเยอะนะ”

สบายแน่ค่ะ สบายจนโดนแม่ลากรุ่งไปรู้จักกับลูกชายของคนนี่ที่นะสิคะพ่อ!

“เอาเป็นว่าตอนนี้รุ่งยังไม่ตงงานค่ะพ่อ ยังโอเคอยู่ ถ้ากินเกลบเมื่อไหร่จะชมซานกลับมาให้พี่เมฆกับพี่ยุ้ยเต็มแล้วกันค่ะ”

การุณหัวเราะคำพูดของลูกสาวแล้วยิ้มระคนพูดเบาๆ ก่อนจะนึกขึ้นได้

“จริงสิ เมื่อวานไปอยู่ชุกกับเจ้าบู้ก รุ่งได้ขอพระเจ้าแม่ตามที่แม่บอกบ้างไหม”

“ไม่ได้ขอหรอกค่ะ” หล่อนตอบแล้วรีบหันไปมองห้องครัว พอเห็นว่าคนเป็นแม่ยังไม่เดินออกมา ก็หันมาซุบซิบกับพ่อต่อ “รุ่งยังไม่อยากมีแฟนตอนนี้อะพ่อ พ่อช่วยเบรกกๆ แม่ไว้หน่อยสิคะ นะๆ นะคะ”

“ก็ตามใจแม่เขาหน่อยจะเป็นไรไป”

การดูแลลูกสาว เพราะเจ้าตัวตามใจภรรยาเสมอ ถือคติว่าเมื่อภรรยามีความสุข บ้านก็จะไม่ร้อนและมีความสุขไปด้วย สิ่งใดที่ภรรยาคิดทำ ถ้าไม่เกินไปนัก เขาก็ไม่เคยค้าน เรียกว่าเป็นพ่อบ้านที่รักภรรยาอย่างมาก ให้เกียรติภรรยา แต่ก็ยังเป็นข้างทำหน้าที่พร้อมเป็นผู้นำเสมอเหมือนกัน

“ถ้ารุ่งแต่งงานไป รุ่งก็ต้องไปอยู่บ้านสามีนะคะ แบบนั้นพ่อเหงาไม่รู้ด้วยนะ”

“แต่ถ้าอยู่กับสามีและครอบครัวของสามีที่ตรวจสอบมาแล้วว่าดีพอต่อให้เหงาพ่อก็ว่าคุ้ม”

“พ่ออะ ไม่พูดด้วยแล้ว รุ่งเอาหนังสือไปส่งให้เพื่อนพ่อดีกว่า”

รติยาว่าแล้วหยิบหนังสือที่อยู่บนโต๊ะรับแขกเดินไปหาแม่ในห้องครัว เพื่อบอกว่าหล่อนจะออกไปส่งหนังสือให้เพื่อนของพ่อแล้ว พอบอกเรียบร้อย หล่อนก็ขับรถออกจากบ้านไป โดยมีแม่บ้านเป็นคนเปิดปิดประตูให้

ทว่าเส้นทางที่ขับรถไปนั้นการจราจรค่อนข้างคับคั่งอย่างที่หล่อนคิดกว่ารติยาจะมาถึงบ้านเพื่อนของพ่อได้ก็ปาไปสองชั่วโมง เล่นเอาเหงือกแห้งสุดๆ แล้วพอส่งของเสร็จเรียบร้อย กว่าจะออกมาจากย่านนั้นได้ก็เล่นเอาเหนื่อยจนหล่อนถึงกับออดอวกปากบ่น

“ครึ่งน้ำให้แก็รับมาส่งเถอะคะพ่อ ต่อให้จ้างสามร้อยยังไม่คุ้มค่าน้ำมันเลย”

หล่อนขับรถมุ่งหน้ากลับไปตามเส้นทางเดิม แล้วก็สังเกตเห็นว่าซ้ายมือของหล่อนเป็นรถเมอร์เซเดสเบนซ์สีขาวขีดเงาสะอาดแวบราวกับเพิ่งออกมาจากร้านล้างรถ

แต่แวบแรกก็เห็นหล่อนกลับนึกถึงรถยนต์ของผู้ชายที่เจอกันที่วัด และร้านอาหารที่อยู่ๆ เพราะสีรถและรุ่นน่าจะเป็นรุ่นเดียวกัน แต่พอนึกไปอย่างนั้นก็รีบบอกตัวเองว่า

“ฟังชานไปแล้ว รถยนต์แบบนี้ไม่ได้มีคันเดียวในเมืองไทยเสียหน่อย ไม่มีทางที่จะบุพเพอาละวาดจนได้เจอกันอีกหรอก”

รติยาพึมพำซ้ำๆ แต่จังหวะนั้นจู่ๆ ก็มีมอเตอร์ไซด์คันหนึ่งแล่นมาด้วยความเร็วสูงและเบียดแทรกขึ้นมา ทำให้หล่อนต้องหักพวงมาลัยหลบกะทันหัน

“ว้าย! โผล่มาจากไหนเนี่ย”

โครม! เพล้ง!

ด้านหน้ารถหล่อนชนท้ายรถเบนซ์เข้าอย่างจัง เสียงชนและเสียงไฟท้ายแตกดังชัดเจน ขนาดขับไม่เร็วกันทั้งคู่ยังเกิดความเสียหายได้

รถเบนซ์เปิดไฟฉุกเฉินแล้วเริ่มชะลอรถเข้าข้างทาง รติยาซึ่งไปไหนไม่ได้จึงต้องชะลอรถจอดเข้าข้างทางท้ายรถเบนซ์คันที่ไปจวบเข้า ส่วนมอเตอร์ไซด์ตัวต้นเหตุนั้นซึ่งหนีไปอย่างรวดเร็วแทบไม่เห็นฝุ่น

“กลับมาก่อนสิ้อ๊ย! ทำคนอื่นช่วยแล้วนี่กันหน้าตาเฉยเลยเธอ!”

รติยาได้แต่คราง ทำหน้าเบ้ออย่างสิ้นหวัง ก่อนจะมองรถเบนซ์ทรูและนึกถึงทางออกของตนว่าไม่มีแน่นอน รถยนต์หล่อนไม่มีประกันเพราะหมดอายุไปหลายเดือนก่อน แล้วหล่อนก็เห็นว่าตัวเองไม่เคยเกิดอุบัติเหตุ เลยชะล่าใจ ไม่ได้ต่อประกัน ตอนนี่จึงมีแค่ประกันภาคบังคับหรือ พ.ร.บ. รถยนต์แค่นั้น

ตาย ตายแน่นอน ตายแบบไม่พิน ไม่ต้องรอสวด เผาอย่างเดียวแน่ๆ!

หญิงสาวคิดวนวายไปหมด จนกระทั่งเจ้าของรถเบนซ์ก้าวลงจากรถและเดินมาหาที่ประตูฝั่งคนขับ หล่อนเห็นแล้วว่าเขาใส่สูทสีเทาและสวมแว่นดำ สิ่งแรกที่หล่อนทำได้มีแค่การกดปุ่มเปิดกระจกรถ และหลับตาบิ่ยกมือไหว้ขอโทษเขา

“ขอโทษจริงๆ ค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจ มอเตอร์ไซด์คันนั้นมันเบียดแซงขึ้นมากะทันหัน ฉันก็เลยไปจี้มท้ายรถคุณ ฉันมีกล้องติดรถนะคะ เอาให้ดู

ก็ได้จริงๆ นะคะ ฉันไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ค่ะ”

หล่อนพรังพรุกคำพูดออกมาอย่างหมดเปลือก ฝ่ายคนถูกชนท้ายรถซึ่งตอนแรกทำหน้าที่หยุดหึงดลจากรถ ตอนนั้นก็กลับทำหน้าที่แปลกใจแทนตามมาด้วยความรู้สึกขบขัน เมื่อเห็นว่าหล่อนเป็นผู้หญิงคนเดียวกันกับที่เขาเคยช่วยไว้ และหล่อนก็จอดรถปิดท้ายรถเขาที่ร้านอาหารด้วย

“เอามือลงก่อนดีกว่าไหม”

ชายหนุ่มเอ่ยขณะถอดแว่นตาออก รอให้หล่อนเอามือลงเพื่อจะได้มองหน้าเขาได้ชัดๆ ฝ่ายคนที่ยกมือขึ้นไหว้ท่วมหัว พอได้ยินเจ้าของรถคู่กรณีเอ่ยและได้กลิ่นหอมของดอกไม้ที่เคยได้กลิ่นมาแล้วครั้งหนึ่ง ก็ทำหน้าวิงวอนแปลกใจพร้อมกับคิดว่า

‘อ่า...กลิ่นนี้อีกแล้ว แล้วก็เสียงคุ้นๆ นี่อีกแล้ว’

รติยาค่อยๆ ลดมือลงพร้อมกับลืมตาขึ้นข้างหนึ่ง แล้วก็อีกข้างหนึ่ง รวากับกลัวจะเห็นสิ่งที่น่ากลัวที่สุด หล่อนไล่สายตาดูขึ้นมองจากเสื้อเรียบหรูเนี้ยบขึ้นไปยังลำคอ ไล่ไปถึงคางและโครงหน้าหล่อเหลาที่เหมือนเคยเห็นมาแล้ว

“ไม่จริงอะ...”

หญิงสาวตรง ทำหน้าแบ่แล้วก็อยากกรี๊ดออกมาพร้อมกันเสียเดี๋ยวนี้ ที่ได้เจอเขานี้ ไม่คิดเลยว่าบุพเพผินจะอะลวะวาดซ้าซวกได้ทั้งที่ยังไม่ครบสี่สิบแปดชั่วโมงเลยด้วยซ้ำ แถมหล่อนยังก่อวีรกรรมใส่เขาไว้กระทงใหญ่ อีกต่างหาก!

“ผมไม่ใช่ผี”

เขาบอกเสียงกล้วหัวเราะ พอดีกับที่เจ้าหน้าที่ตำรวจซีมอเตอร์ไซค์ผ่านมา พอเห็นว่าม็รถสองคันจอดอยู่ริมถนนจึงเข้ามาสอบถาม ได้ความว่าเกิดเหตุเฉี่ยวชนกัน แต่ทั้งสองคันมีกล้องติดรถและดูท่าทางน่าจะตกลงกันได้ จึงสั่งให้ย้ายรถไปจอดในปั๊มน้ำมันที่อยู่ใกล้ๆ เพื่อไม่ให้เกะกะขวางทางการจราจร

สองหนุ่มสาวจึงต้องย้ายรถไปจอดในนั้น พอจอดรถเรียบร้อยรติยา ก็ลงจากรถมายืนทำหน้าที่เหมือนเด็กที่โดนผู้ใหญ่เรียกมาคุยเวลาทำผิด ส่วนคนที่ทำตัวเป็นผู้ใหญ่และดูจะเป็นผู้ใหญ่กว่าจริงๆ ยืนคุยโทรศัพท์มือถืออยู่กับใครคนหนึ่ง หลังจากที่ดูร่องรอยความเสียหายของรถเสร็จแล้ว

“ฉันคงไปไม่ทันประชุม พอดีเกิดอุบัติเหตุรถชน คงต้องอยู่เคลียร์ให้จบก่อน...” เขาเว้นจังหวะไปนิดเพื่อฟังปลายสายพูดก่อนจะตอบกลับไป “ไม่เป็นไร ไม่ได้บาดเจ็บตรงไหน สิ่งอื่นประชุมเป็นพรุ่งนี้แทน”

จากนั้นก็พูดคุยกับคนในสายอยู่สักพักก่อนจะวางสายไป แต่พอหันมาเจอผู้หญิงที่ขับรถมาชนท้ายรถเขายืนทำหน้าที่เจ็มเจ็ม ทำท่าเหมือนเด็กกำลังจะโดนครุฑี จากที่เครียดเรื่องไปประชุมไม่ได้ก็เกือบจะหลุดหัวเราะออกมา ดีว่ายังไว้ทัน แต่ถึงอย่างนั้นก็ปล่อยหลุดยิ้มออกมาอยู่ดี

รติยาเอียงคอมองเขาด้วยความแปลกใจและงุนงงว่าเขาเป็นพวกโลกสวยหรือใจเย็นเป็นน้ำแข็งหรืออย่างไรกัน ขนาดรถถูกชนท้ายยังยิ้มได้ แถมไม่โกรธอีกด้วย ต้องเป็นคนมองโลกในแง่ดีขนาดไหนเนี่ย!

“คุณยิ้มอะไรคะ”

หญิงสาวโพล่งถาม แล้วก็แอบหม่นไส้เข้าขึ้นมา ทั้งที่รถถูกชนแต่ยังยิ้มได้อีก อย่างว่าละ เขาเป็นผู้เสียหาย อาจจะไม่เสียเวลาและเสียงาน แต่อย่างน้อยเขาก็ไม่ต้องเสียเงินเหมือนที่หล่อนกำลังจะเสีย ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องแปลกหรือถ้าเขาจะดูไม่เป็นเดือดเป็นร้อนอะไรเลยสักนิด

“ผมแค่กำลังคิดว่า ไม่คิดว่าเราจะต้องมาเจอกันอีกครั้งในสถานการณ์แบบนี้”

“เลือกได้ฉันก็ไม่อยากชนท้ายรถคุณเหมือนกันแหละค่ะ”

หล่อนบ่นอุบ ทำหน้างอเป็นม้าหมากรุก เขาได้แต่ส่งยิ้มอย่างเมตตาปราณีให้ก่อนจะหันไปมองหน้ารถของหล่อนที่ได้รับความเสียหายมากกว่าท้ายรถของเขา แล้วก็หันมามองหล่อนอีกครั้งพร้อมเอ่ยปากชวน

“อยู่ตรงนี้อากาศร้อน เราเข้าไปนั่งคุยกันในร้านกาแฟดีกว่า”

ชายหนุ่มกล่าวจบก็ออกเดิน ไม่รอให้หล่อนตอบตกลงหรือปฏิเสธ เล่นเอาเรียดมาถึงกับทำหน้าเหลือ ไม่คิดว่าเขาจะชวนแบบนี้ แกรมชวนเสรีจยัง เป็นฝ่ายเดินนำไปที่ร้านกาแฟ ไม่ถ่วงไม่ถามความสมัครใจสักคำ ทำเอาหล่อน ต้องเดินตามไปอย่างช่วยไม่ได้

“อ้อย... มันจะชิลไปหน่อยแล้วค่ะคุณขา รถโดนชนท้ายแต่กลับให้ไปนั่งคุยกันสบายๆ ในร้านกาแฟ”

รติยาคิดขณะเดินตามเขาไป แต่เนื่องจากช่วงก้าวของเขาค่อนข้างยาว เพราะเป็นคนตัวสูง หล่อนซึ่งเดินตามไปจึงต้องขยอขายิกๆ เหมือนเด็กเดินตามผู้ใหญ่ แล้วหล่อนก็ไม่ทันระวังเมื่อเขาหยุดเดินกะทันหันตอนที่ยังก้าวเดียวก็ถึงประตูร้านกาแฟ หล่อนหยุดไม่ทันเลยชนแผ่นหลังเขาอย่างจัง

ตุ๊บ!

“อ้อย! คุณอะ จะหยุดก็ไม่บอก เจ็บนะ”

หญิงสาวร้องเสียงอู้อี้ต่อว่าเขา พร้อมกับยกมือขึ้นคลำจมูกบ่อยๆ แต่ระหว่างนั้นกลับแปลกใจขึ้นมาว่าตนเองชนเขาเข้าไปขนาดนี้ กลับไม่ได้กลิ่นน้ำหอมหรือโคโลญกลิ่นดอกไม้ที่มักจะได้กลิ่นทุกครั้งเวลาเจอเขา ราวกับว่ากลิ่นหอมไม่ได้มาจากตัวเขา

ถ้าอย่างนั้นมันมาจากไหน จากต้นไม้หรือดอกไม้แถวนี้หรือ แล้วทำไมกลิ่นมันถึงได้ตามหลอกหลอนหล่อนเหลือเกิน แกรมยังจำเพาะต้องเป็นช่วงเวลาก่อนจะได้เจอเขาด้วย แปลกดีจริงๆ

หล่อนได้แต่คิดสงสัยระหว่างคลำจมูกบ่อยๆ ฝ่ายคนที่ทำคนอื่นเจ็บก็หันมาขอโทษ

“ขอโทษที คุณเจ็บมากไหม” เขาขอโทษและดูว่าหล่อนสั่นเลือดฝอยในโพรงจมูกแตกจนเลือดกำเดาไหลหรือเปล่า แต่พอเห็นว่าไม่มีเลือดไหล เขาก็พูดต่อ “ผมแค่จะถามว่าคุณแพ้กลิ่นกาแฟหรือเปล่า เพราะบางคนแพ้ก็มี เราจะได้ไปนั่งร้านอื่น”

เขาหมายถึงร้านอาหารฟาสต์ฟู้ดโก่ทอดชื่อดังที่อยู่ถัดจากร้านกาแฟ

ไปนิดเดียว

“ไม่ได้แพ้ค่ะ”

หนุ่มสุดหล่อพยักหน้ารับ ก่อนจะหันไปเปิดประตูร้านกาแฟและรอให้หล่อนเดินเข้าไปก่อน ทั้งสองคนไปสั่งกาแฟที่เคาน์เตอร์ เพราะอย่างน้อยก็ต้องคุยเรื่องข้อตกลงคดีใช้ค่าเสียหายกัน คงไม่ใช่แค่สองสามนาทีจบ

“คุณรับเครื่องดื่มอะไรดี”

“เออ...”

หล่อนอึกอัก สมองตื้อไปหมด คิดไม่ออกกะทันหัน เพราะในหัวคิดแต่เรื่องตัวเลขคดีใช้ค่าเสียหาย อารมณ์ดี้มกาแฟไม่มีอยู่ในหัวเลยแม้แต่น้อย แต่ก็ยอมเลือกกาแฟมามั่วๆ หนึ่งอย่าง

“มอคคาเย็นค่ะ”

“หวานธรรมดาหรือหวานระดับไหนคะ”

“หวานน้อยค่ะ”

พนักงานรับทราบและทวนรายการที่สั่ง รติยาทำท่าจะหยิบเงินออกมาจากกระเป๋าสะพาย แต่คนที่ถูกหล่อนชนท้ายแล้วยังต้องลากเข้ามาในร้านกาแฟด้วยกันกลับชิงจ่ายให้แทน

“ผมจ่ายเองเป็นการขอโทษที่ทำให้คุณเจ็บ”

เขากล่าวแล้วยิ้มให้ เป็นครั้งแรก ทำเอาคนที่ยังจมูกแดงอยู่ถึงกับเกือบละลายเพราะรอยยิ้มของเขา ตอนหนึ่งๆ ก็ดูซุริมมีเสน่ห์ดี พอยิ้มเท่านั้น ละ เล่นเอาใจบาง ใจละลายได้เลยทีเดียว

รติยาขึ้นรถจนเขารับใบเสร็จจากพนักงานมาเรียบร้อย จากนั้นสองหนุ่มสาวก็ไปนั่งที่โต๊ะด้วยกัน ระหว่างรอกาแฟมาเสิร์ฟหล่อนแอบสังเกตเขาไปด้วยนิดหน่อย เพราะถูกความหล่อเหลาน่ามองของเขาตกเข้าใต้อย่างจัง

เขาเป็นผู้ชายที่ตัวสูงจริงๆ ขนาดนั่งแล้วยังดูออกว่าสูง ช่วงไหล่กว้าง ภายใต้อันเสื้อสูทต่างจากที่เจอกันวันก่อนที่เขาใส่ชุดสบายๆ วันนี้ทั้งเสื้อผ้า หน้าผมดูเนียบเรียบหรู มีโอใหญ่หนาแต่ไม่ดูเทอะทะอวบอ้วน แถมทำนั้ง

ของเขายังวางมาดผู้บริหารชัดเจนเสียจนหล่อนเริ่มใจฝ่อแล้วว่า จะโดนเรียกค่าเสียหายขนาดไหนไม่รู้

‘คนอะไรทั้งหล่อและดูดีไปหมด เอ้อ หล่อว้าวตายควายล้มจริงๆ ค่า’

หล่อนคิดพลางเลื่อนสายตามองเขาเพลिनๆ จนกระทั่งสบตาเขา ถึงได้รู้สึกตัวว่าเขามองหล่อนอยู่ ไอ้แบบนี้เขาต้องรู้แน่ๆ ว่าหล่อนแอบหลงเสน่ห์ความหล่อเหลาของเขา จึงทำเป็นหันไปมองทางอื่นแก้เก้อ ส่วนคนถูกมองก็กระตุกยิ้ม ก่อนจะดึงความสนใจของหล่อนกลับมาได้ด้วยคำพูดนี้มๆ

“เราจะเอาอย่างไรกันต่อดี เรื่องค่าซ่อมรถ”

คำพูดของเขาทำเอาเรติยาถึงกับหันขวับมาทันที แล้วก็อ้อนเขาแบบไม่ต้องแอบให้เสียเวลา

“ฉันขอโทษนะคะ แต่รถของฉันไม่มีประกันค่ะ มีแต่ พ.ร.บ.”

หล่อนตีหน้าเศร้าเหมือนตอนอ้อนแม่เวลาทำผิด เพราะถือคติว่าถ้าทำผิดและรู้ตัวว่าผิดก็อ้อนไว้ก่อน แล้วทุกอย่างจะดีเอง แต่คำพูดที่เขาตอบกลับมามีทำให้คนที่อ้อนอยู่ถึงกับชะงักไปเลยทีเดียว

“ผมก็ไม่มีประกันเหมือนกัน”

หล่อนอ้าปากค้าง มองเขาตาปริบๆ ก่อนจะมองออกนอกหน้าต่างไปยังรถยนต์ของเขา แล้วหันมามองเขาอีกรอบ พร้อมกับถามอย่างไม่สงวนท่าทีใดๆ เลยแม้แต่น้อย

“เบนซ์หรูขนาดนั้นเนี่ยนะคะไม่มีประกัน!”

ใครเชื่อก็บ้าแล้ว! ปกติรถราคาแพงแบบนี้ต้องมีประกันชั้นหนึ่งอยู่แล้ว ถึงแม้เบนซ์คันนี้จะไม่ได้ใหม่ป้ายแดง และจากตัวอักษรทะเบียนที่เห็นทรอยูก็เป็นรถที่มีอายุสี่หรือห้าปีแล้ว แต่ยังถือว่าดูไม่โทรมเลยสักนิด แสดงว่าเจ้าของรถดูแลดี แล้วมาบอกว่าไม่มีประกันใครจะไปเชื่อ

หนุ่มสุดหล่อเจ้าของรถยนต์ราคาแพงยิ้มให้เมื่อเห็นหล่อนทำหน้าเหลือ เลิกทำตาปรอยอ้อนเขาอย่างที่เขาถนัดก็มองออกว่าหล่อนแค่แก้งงทำ พอเป็นแบบนี้ทำให้เขารู้สึกสนุกและตลกในมารยาทที่ก๊อ๊กของหล่อน จนอยาก

รู้ว่าหล่อนจะมีปฏิกิริยาอย่างไรต่อไปถ้าเขาบอกว่า

“ที่จริงรถคันนี้เคยมีประกัน แต่ประกันหมดอายุยังไม่ได้ต่อ เพราะปกติมันถูกจอดทิ้งไว้ในโรงรถ ไม่ค่อยได้เอามาใช้งาน เพิ่งจะเอาออกมาใช้งานวันก่อนที่เราเจอกันที่อยุธยา แล้วก็วันนี้ที่เราเจอกันอีกครั้ง”

งานเข้าแล้วไงยายรุ้ง! รถยนต์ไม่ค่อยได้ใช้งาน แต่ดูแลดีขนาดนี้ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเขารักรถยนต์คันนี้มากแน่ๆ แล้วแบบนี้จะโดนค่าเสียหายที่บาทละ โอ๊ย...ชนหน้าแข็งไม่เหลือให้ร่วงแห่ร้างพรายเอ๊ย!

รติยาครางหึง หน้าเหลือสองนิ้วและสิ้นหวังสุดๆ ก่อนจะอ่อนเขาต่อ

“ขอโทษจริงๆ ค่ะ แต่มันเป็นอุบัติเหตุ” หล่อนบอก ทำหน้าแบ่แล้วรีบบอกต่อก่อนที่เขาจะเข้าใจผิด “ฉันไม่ได้จะบอกว่าจะไม่รับผิดชอบนะคะ แต่ฉันไม่มีเงินจ่ายคุณที่เดียวทั้งหมด คือ...ฉันพอรู้มาบ้างว่าจะไหลรถเบนซ์ค่อนข้างแพง ยิ่งไงถ้าอู่รถยนต์ประเมินมาแล้ว ช่วยลดให้หน่อยได้ไหมคะ”

หญิงสาวร้องขอ ทำตาปรอยใส่แถมยกมือไหว้เขาด้วย ทำเอาคนที่เก็ยกอยู่นานเกือบหลุดขาออกมาเสียเดี๋ยวนั้น แต่ต้องทำวางหน้านิ่งต่อไป เพราะอยากรู้ว่าหล่อนจะแก้ไขสถานการณ์นี้อย่างไร

พอดีกับที่พนักงานนำกาแฟมาเสิร์ฟ การสนทนาจึงหยุดลงชั่วคราว รติยาทำหน้าที่จ้อยก่อนจะยกแก้วกาแฟขึ้นดื่มอย่างกังวล แต่อีกฝ่ายกลับดื่มกาแฟอย่างใจเย็น แล้วก็เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเขายังไม่รู้จึกชื่อหล่อนเลย

“คุยกันมาตั้งหลายคำแล้วยังไม่รู้จึกชื่อกันเลย ผม อติรุจ รัตนธนาการ ยินดีที่ได้รู้จัก เรียกผมว่ารุจก็ได้”

ชายหนุ่มแนะนำตัวและยิ้มให้อย่างเป็นทางการ เพราะเขาไม่ได้เดือดร้อนอะไรกับการซ่อมรถยนต์เอง เพียงแต่ที่ไม่ยอมปล่อยผ่านไปง่ายๆ เพราะต้องการดูความตั้งใจ ความรับผิดชอบของอีกฝ่ายว่ามีหรือไม่

อีกทั้งไม่รู้จะทำไม่เหมือนกัน มันเหมือนรู้สึกถูกระคายกับหล่อน ทั้งที่หล่อนก็ไม่ได้มีอะไรโดดเด่นเลยสักนิด มีแต่จะทำให้เขาขำความซุ่มซ่ามของ

หล่อนมากกว่า แล้วยังมารยาหญิงที่ต้องไปฝึกมาอีกเยอะนั่นอีก

“ฉันชื่อ รติยา ทรัพย์สินวิราญ ชื่อเล่นรุ่งค่ะ” หล่อนตอบแล้วก็ชิงขอความเมตตาจากเขาต่อเลย “คือ...ก่อนหน้าฉันเป็นแคพนักงานบริษัทธรรมดาๆ เงินเดือนไม่ได้มากอะไร แต่ตอนนี้ตกงานอยู่ มีแต่เงินเก็บเล็กๆ น้อยๆ เกรงว่าจะชดใช้คุณหมดทีเดียวไม่ได้ ถ้ายังไงคุณพอจะโทร. สอบถามศูนย์ให้ช่วยตีราคาค่าซ่อมแบบเบาๆ ให้หน่อยได้ไหมคะ แล้วฉันจะทยอยผ่อนจ่ายชดใช้ค่าเสียหายให้ค่ะ”

อติรุจเล็กก็หัวเล็กน้อยกับนามสกุลของหล่อนก่อนจะส่งยิ้มจางๆ ให้ เพราะอย่างน้อยหล่อนก็ได้ดีเนียนหรือขอให้แล้วกันไป แต่พยายามรับผิดชอบค่าเสียหาย เป็นคนที่ซื่อตรงและซื่อสัตย์ดี แบบนี้เขาก็จะยอมใจดีให้ ไม่เรียกแพงแล้วกัน

“เดี๋ยวผมจะให้เลขฯ ตรวจสอบราคาจากศูนย์ให้”

ชายหนุ่มมาแล้วลุกขึ้นขอตัวไปโทรศัพท์หน้าร้าน พร้อมกับนั้นก็ถ่ายรูปความเสียหายของท้ายรถส่งไปให้เลขฯ ส่วนตัวของเขาเพื่อให้อำนาจประสานงานศูนย์ซ่อมรถให้

ระหว่างนั้นรติยาคิดจะส่งข้อความไปบอกเพื่อนรัก แต่อีกใจก็คิดว่าอย่าดีกว่า เพราะไม่รู้ว่าจะเพื่อนจะกรี๊ดดีใจที่หล่อนได้เจอสุดหล่อคนนั้นอีกแล้ว หรือว่าบ่นใส่ที่หล่อนหาเรื่องช่วยไม่เลิก

หญิงสาวจึงตัดสินใจไม่ส่งข้อความบอกอารมณ์ แล้วหันไปมองจอโทรศัพท์ติดผนังเป็นการแก้กั้ม บนจอกำลังขึ้นข่าวด่วนคันเวลาวามีคนถูกยิงตายแถวอยุธยา พบศพในป่าละเมาะข้างทาง หล่อนดูแล้วก็ไม่ได้สนใจอะไรนอกจากคิดว่าคนเดี๋ยวนี้น่ากันง่ายเหลือเกิน โลกซั๊กจะอยู่ยากขึ้น คนหัวร้อนมีอยู่เต็มเมืองไปหมด คิดอะไรไม่ออกก็ฆ่าแกงกันเป็นผักปลา

ถัดมาครู่ใหญ่อติรุจก็เดินกลับมาหาหล่อน เขาตีหมาแพ่ไปพลางๆ และชวนหล่อนคุยฆ่าเวลาระหว่างรอให้เลขฯ ส่วนตัวติดต่อประสานงานกับศูนย์รถยนต์เพื่อสอบถามและประเมินค่าเสียหายในเบื้องต้น

“คุณมีธุระจะรีบไปไหนหรือเปล่า”

“ไม่มีค่ะ แต่คุณน่าจะมึ”

“ผมมีประชุม แต่เลื่อนแล้ว ไม่เป็นปัญหา”

‘อะ ใช่มั้ย คุณไม่เป็นปัญหา แต่ฉันเป็นและเป็นมากด้วย’

รติยาโอดครวญในใจ หวังแค่ให้เงินชดใช้ค่าเสียหายไม่แพงมาก เพราะตอนนี้ห่ล่อนตงงานอยู่ ถ้าค่าซ่อมแพงมากก็ลู่ม่เสี่ยงที่ห่ล่อนจะชอ้รตเงินจนต้องกลับไปพ่ิงพ่อแม่และพี่ชาย แล้วเรื่องที่ห่ล่อนตงงานอยู่ก็จะความแตกแน่นอน

ไม่นานนักก็มีสายเรียกเข้าถึงเขา อติรุจรับสายจากเลขาน ส่วนตัวเขารับทราบราคาแล้วเอ่ยทวนตามที่ปลายสายรายงาน

“ค่าไฟท้ายข้างเดียวสองหมื่นห้า ค่ากันชน ทำสี และค่าแรง รวมแล้วหกหมื่นห้าไหม”

รติยาแทบทรุด อยากเป็นลมไปเสียเดี๋ยวนั้น แค่อสองหมื่นช่วงนี้ก็แย่แล้วสำหรับห่ล่อน แต่คนที่เพ่ิงเอ่ยราคาหมาดๆ กลับยี้มส่งให้ เขาพูดคุยกับปลายสายอีกสองสามคำแล้วจึงวางสาย ก่อนจะบอกห่ล่อนอย่างเห็นใจเมื่อเห็นห่ล่อนทำท่าเหมือนอยากเอาหัวชนฝาตายเสียให้ได้

“ผมให้ผ่อนจ่ายก็ได้ แต่มีข้อแม่...”

อติรุจบอกแค่นั้นรติยาก็ตาเป็นประกายด้วยความหวังแทบจะทันที

“จริงหรือคะ!”

“จริง” เขายืนย่นก่อนจะแกล่ิงบอก “ให้คุณไปทำงานเป็นแม่บ้านให้ผมสักสามเดือนเป็นไง”

“เอาจริงหรือคะ”

ห่ล่อนถามกลับ ทำหน้าแปลกๆ เชื่อสนิทใจไปแล้วว่าเขาพูดจริง แต่แค่นั้นก็ทำเอาเขาถึงกับกล่ันเข้าไปไม่อยู่ จากที่อูตส่าห์เก้กเมื่อครู่ก็หลุดเก้กจนได้ พอเขาหัวเราะเบาๆ ด้วยสีหน้าที่แสดงว่าขบขันห่ล่อนอย่างยี้ง มันกลับทำให้เขาดูผ่อนคลายและชวนมองเหลือเกิน ชวนให้คิดว่าช่างเป็นผู้ชาย

ที่เหมาะสมกับคำว่าแค่อี๋มให้ก็ใจละลายแล้ว

‘อ๊อ...คุณสุดหล่อขา ตอนนี่ไม่ใช่เวลาจะมาตกหัวใจสาวๆ นะคะ’
รติยาได้แต่ครางในใจ ทำหน้าบ่นยากสุดๆ ส่วนคนที่ขบขันความซื่อ
ของหล่อนก็เลิกขำได้และบอกว่า

“ผมแค่แหย่เล่น เพราะเห็นคุณทำหน้าที่เครียดจนคิ้วแทบจะผูกโบอยู่
แล้ว”

อติรุจกล่าวจบก็ลุกไปขออี๋มกระดาษกับปากกาจากร้านกาแฟแล้ว
กลับมาหาหล่อน เขาว่างสัญญาชดใช้ค่าเสียหายต่อหน้าหล่อน พอเขียนเสร็จ
ก็ส่งให้หล่อนอ่าน

หญิงสาวรับมันมาอ่าน ในสัญญาระบุว่าหล่อนจะต้องชดใช้ค่า
เสียหายที่ชนท้ายรถเขา โดยสามารถผ่อนจ่ายได้ในระยะเวลาหกเดือน
หลังจากหกเดือนไปแล้วถ้ายังไม่สามารถหาเงินมาชดใช้เขาได้ทั้งหมด แต่ได้
ชดใช้มาแล้วเกินครึ่งหนึ่ง เขาจะยินยอมให้ยืดเวลาการชดใช้ต่อไปอีกสาม
เดือน แต่ถ้าหล่อนหนี้หนึ่งไม่ยอมจ่าย เขามีสิทธิ์ใช้สัญญานี้ฟ้องค่าเสียหาย
กับหล่อนได้ทั้งทางแพ่งและอาญา เมื่อจ่ายค่าชดใช้ครบแล้วจะไม่มี
การเรียกร้องใดๆ จากกันอีก

หล่อนอ่านข้อความทั้งหมดแล้วก็รู้ได้ทันทีว่า ภาษาที่เขาใช้เขียน
สัญญานี้ไม่ใช่ภาษาทั่วไป เขาต้องรู้กฎหมายพอสมควร แบบนี้ส่งลี่ยหล่อน
จะเจอของแข็งเข้าเสียแล้ว แต่ก็ยังดีที่เขาให้เวลาหล่อนขนาดนี้ ถ้าเป็น
กรณีคนอื่นคงไม่ได้แน่

“คุณอ่านแล้วว้ายิ่ง ตกลงไหม”

“ตกลงค่ะ อย่างน้อยก็ดีกว่าจ่ายให้คุณที่เดียวตอนนี้”

รติยายอมรับว่าตอนนี้ใส่หล่อนมันหนักสุดๆ จากนั้นหล่อนก็อ่าน
สัญญาอีกครั้งเพื่อความมั่นใจ แล้วส่งคืนให้เขาคัดลอกใส่กระดาษอีกแผ่น
ไว้ เพื่อที่ตอนเซ็นจะได้มีเก็บไว้เป็นหลักฐานทั้งสองฝ่าย รวมทั้งมีการบันทึก
วิดีโอระหว่างการเซ็นสัญญาไว้ด้วยโทรศัพท์ของทั้งสองคน และรวบรวม

พนักงานร้านให้ช่วยบันทึกภาพไว้ด้วยอีกทีหนึ่ง

พอทุกอย่างดูจะตกลงกันได้เรียบร้อย ต่างคนก็ต่างแยกเบอร์โทรศัพท์ไว้เพื่อติดตามความคืบหน้าในการชดใช้ค่าเสียหาย จากนั้นอดีตจูจก็เดินมาส่งหล่อนที่รถเพื่อจะได้แยกย้ายกันไป เพราะถึงเขาจะยกเลิกการประชุมไปแล้ว แต่ก็ยังมีงานต้องไปทำต่ออยู่ดี

ทว่าตอนที่กำลังจะเดินไปที่รถนั่นเอง บริเวณหน้าร้านสะดวกซื้อซึ่งอยู่ห่างออกไปและมีห้องน้ำคั่นกลางระหว่างร้านกาแฟกับร้านสะดวกซื้อก็ดูเหมือนจะเกิดเรื่องขึ้น เมื่อผู้หญิงคนหนึ่งร้องตะโกนขอความช่วยเหลือ

“ช่วยด้วยค่ะ โจรวิ่งราวค่ะ!”

สองหนุ่มสาวหันไปมอง เห็นผู้ชายคนหนึ่งวิ่งตรงมาทางนี้ ในมือมีกระเป๋าสะพายของผู้หญิงติดมือมาด้วย ไม่ต้องบอกก็รู้ว่า เป็นโจรวิ่งราวแน่นอน หลายคนที่อยู่ในปั๊มเริ่มหันมอง บางคนวิ่งมาจะช่วย บางคนเดินออกมาจากห้องน้ำก็ตกใจถอยไป ส่วนบางคนโทรศัพท์แจ้งตำรวจ

รติยาตกใจและมองหาตัวช่วย หล่อนหันไปเห็นนิลุบลล็อกสี่ล้อที่วางตกแต่งสวนหน้าห้องน้ำขึ้นมา แล้วทำท่าจะหยิบขึ้นมาขว้างใส่คนร้าย แต่ช้ากว่าอดีตจูจที่ก้าวเข้าไปขวางคนร้ายจนหล่อนถึงกับร้องเสียงหลง

“คุณ!”

คนร้ายเองก็ตกใจเหมือนกันและตวาดกึ่งข่มขู่ใส่คนที่ขวางทาง

“ถอยไปนะมึง อย่ามาขวางกู!”

“อย่าทำให้เรื่องมันแย่ไปกว่านี้ดีกว่า ส่งกระเป๋าคืนมาถ้าไม่อยากรีบตัว”

“มึงนั่นแหละที่ต้องรีบตัว!”

คนร้ายกล่าวจบก็ชักมีดพับออกมาจากกระเป๋ากางเกง จ้องอดีตจูจอย่างพร้อมจะจ้วงแทงใส่ถ้าอีกฝ่ายไม่ยอมถอย แต่แทนที่อดีตจูจจะกลัวและถอยไปตามที่มันขู่ว่า เขากลับคลายเหงาไหลอกและปลดกระดุมคอเสื้อเพื่อให้ขยับตัวง่ายขึ้น จากนั้นก็ถอดเสื้อสูทออกวางพาดไว้กับแท่นปูนสำหรับกัน

รถพุ่งใส่ทางเท้า

ก่อนที่รถติดยาจะทันได้ร้องห้าม อติรุจก็พุ่งเข้าไปใส่คนร้ายที่ถือมีดอยู่ คนร้ายเห็นดังนั้นก็ตัวตึงมือได้ แต่อติรุจเอี้ยวตัวหลบและปัดมือข้างนั้นให้พ้นรัศมีการทำร้าย ทว่าคนร้ายยังไม่ยอมแพ้ มันตัวตึงมือได้อีกครั้ง คราวนี้คมมีดโดนหลังมือของอติรุจ แต่เขาระวังตัวอยู่แล้วจึงก้าวถอยมาได้ทัน ทำให้เกิดบาดแผลเหมือนแค้โดนมีดบาดธรรมดาเท่านั้น

“เลิกเล่นได้แล้ว!”

เขาตวาดใส่แล้วชกหน้าคนร้าย ฝ่ายโดนชกถึงกับเซถลาไปอย่าง ไม่ทันตั้งตัว ชายหนุ่มจับข้อมือคนร้ายข้างที่ถือมีดอยู่แล้วบิดแขนจนเหมือน ปีกไก่ที่โดนพับ อีกฝ่ายล้มลงนอนกับพื้นและถูกปลดมีดออกจากมือได้อย่าง ง่ายดาย

อติรุจเหวี่ยงมีดทิ้งไปให้ห่างตัวเพื่อไม่ให้คนร้ายแย่งมีดมาทำร้ายเขา หรือใครได้อีก หลายคนที่ยืนมองอยู่ห่างๆ รวมถึงเด็กปั๊มพอเห็นว่าคนร้าย ไม่มีอาวุธแล้วก็รีบกรูเข้ามาช่วยจับตัวไว้ แต่เจ้าตัวยพยายามขัดขืน เลยเจอ รุมกระที่บไปจนอ่วม ก่อนจะถูกจับมัดด้วยเชือกในลอนที่หาได้ในปั๊ม ระหว่างนั้นก็รอให้ตำรวจมาถึง จะได้จับคนร้ายไปนอนเล่นในคุกที่สถานี ตำรวจ

ฝ่ายอติรุจพอเห็นว่าคนร้ายสิ้นฤทธิ์และพนักงานปั๊มเข้ามาช่วยคุมตัว ไว้ไม่ให้ก่อเรื่องอีก เขาก็เอากระเป๋าสะพายไปคืนให้ผู้หญิงที่ถูกวิ่งราว ผู้หญิงคนนั้นขอบคุณเขามากมาย แต่ก็ตกใจและเป็นห่วงด้วยที่เขาได้รับ บาดเจ็บเหมือนกัน

“คุณมีแผลนะคะ ไปโรงพยาบาลดีกว่าไหม” คนที่เขาช่วยไว้ทักเมื่อ เห็นบาดแผลของเขา

“ไม่เป็นไรครับ แค่มีตบาดนิดหน่อย เดี่ยวซื้อแอลกอฮอล์กับยาทำ แผลในร้านก็ได้แล้วครับ”

รติยาพอได้ยินอย่างนั้นก็ถือวิสาสะดึงมือเขาไปข้างล้างหน้าหน้า

ห้องน้ำชาย แล้วให้เขาล้างหลังมือที่เป็นแผลก่อนจะบอกว่า

“เดี๋ยวคุณนั่งรอที่ม้านั่งตรงสวนหย่อมหน้าห้องน้ำก่อนนะคะ ฉันจะไปซื้อยามาทำแผลให้ค่ะ”

หล่อนว่าแล้วก็ไม่รอให้เขาตกลงหรือปฏิเสธ รีบวิ่งไปที่ร้านสะดวกซื้อเพื่อซื้อยามาทำแผลให้เขา คนถูกสั่งทำตามๆ เดินไปนั่งที่ม้านั่งตามที่หล่อนบอกด้วยความรู้สึกที่ไม่เคยคุ้น เพราะปกติเขามีแต่จะสั่งคนอื่นมากกว่าถูกสั่ง

ไม่นานนักรตียาก็กลับมาทอติรุจพร้อมชุดทำแผล ส่วนตำรวจซึ่งเพิ่งมาถึงกำลังสอบถามจากพนักงานปั๊ม แล้วเตรียมพาคนร้ายขึ้นท้ายรถไปยังสถานีตำรวจ รวมทั้งบอกให้ผู้เสียหายตามไปให้ปากคำต่อด้วย

รตียนั่งลงบนม้านั่งข้างกายเขาแล้วขอดูหลังมือข้างที่ถูกระบาด

“ขอดูแผลหน่อยค่ะ เลือดหยุดไหลหรือยังคะ”

“หยุดไหลแล้ว แผลไม่ลึกหรอก แค่มีบาดเอง”

อติรุจบอกเพื่อให้หล่อนสบายใจ แต่ก็ยอมส่งมือข้างที่บาดเจ็บให้ดู หล่อนดูแล้วเห็นว่ามันเป็นแค่รอยมีดบาดตื้นๆ จริงๆ ก็ไม่รู้ว่าเขาโชคดีหรือห้อยพระ ถึงสู้กับคนร้ายที่มีมีดแต่ได้รับบาดเจ็บแค่นี้

“แผลไม่ลึกจริงๆ ด้วย แต่ก็ต้องทำแผล ต้องฆ่าเชื้อนะคะ เดี่ยวอีกเสป”

หล่อนว่าแล้วก็แกะซองชุดทำแผลเล็กๆ เทแอลกอฮอล์ใส่สำลีและนำมาเช็ดรอบแผลเพื่อฆ่าเชื้อ จากนั้นก็ใช้เบตาดีนขวดเล็กหยอดแผลให้เขาทำไปปากก็บ่นไป

“คุณนะพุ่งเข้าไปใส่คนร้ายอย่างนั้นมันอันตรายนะคะ ถ้าโดนแทงตายขึ้นมาจะว่ายังไง คิดว่าตัวเองเป็นพระเอกหรือไง เคยเห็นไหมคะว่าพระเอกก็ตายได้”

รตียาว่าเป็นชุด แต่แทนที่อติรุจจะสลดหรือสำนึกว่ามันอันตราย เขากลับหัวเราะคำต่อว่าต่อขานของหล่อน เพราะนอกจากแม่และน้องสาวแล้ว

ไม่เคยมีใครกล้าโกรธใส่เป็นพื้นเป็นไฟและเป็นห่วงเขาไปพร้อมกันแบบนี้
 “ขอโทษที่ทำให้ตกใจ แต่ผมประหม่นแล้วว่าคนร้ายคนนั้นไม่ใช่มือ
 อาชีพ”

อติรุจบอกและยิ้มให้อย่างที่ขโมยหัวใจหล่อนได้เลย แต่หล่อนก็พยายามทำเป็นไม่สนใจรอยยิ้มของเขาและบอกตัวเองว่าเขามีภรรยาแล้ว ต่อให้เขามีเสน่ห์และหล่อแค่ไหน หล่อนก็ต้องตัดใจแต่เนิ่นๆ แล้วจึงทำเป็นชวนคุยเรื่องคนร้ายเพื่อไม่ให้ตัวเองคิดแต่เรื่องของเข

“คุณรู้อย่างไรคะว่าคนร้ายคนนั้นไม่ใช่มืออาชีพ” หล่อนถามกลับขณะหยิบผ้าก๊อชปิดแผลแบบพร้อมใช้ที่มีเทปกาวในตัวเองปิดแผลให้เขา

“ท่าทางเล็กกลั้วและแววตาเป็นกังวลของเขา มันไม่ใช่มืออาชีพ แล้วก็ลักษณะการถือมีดไม่ใช่คนที่เจนจัดเรื่องการใช้อาวุธหรือการต่อสู้ประชิดตัว เขาสามารถเพลิงพลัง้าได้ทุกเมื่อถ้าผมหาจังหวะดีๆ”

คำตอบของเขาทำให้หล่อนทำหน้ามึนและอดหมั่นใส่ไม่ได้กับความทะนงตนรวมทั้งความมั่นใจมั่นใจของเขา แต่อีกใจก็คิดว่าดีแล้วที่เขาไม่ได้อวดเจ็บไปมากกว่านี้

“เสร็จแล้วค่ะ”

“ขอบคุณมาก คุณพยาบาลจำเป็น”

รติยาดีใจในใส่ก่อนจะเก็บอุปกรณ์ทำแผล จากนั้นเขาก็เดินมาส่งหล่อนที่รถยนต์เพราะตนมีธุระต้องไปทำต่อ ส่วนหล่อนก็ต้องกลับบ้านแล้วเช่นกัน

“หวังว่าครั้งหน้าที่เจอกัน เราจะได้เจอกันแบบดีๆ บ้าง” อติรุจเฝ้า

รติยาได้แต่แอบถอนหายใจ นี่หล่อนจะต้องบอกตัวเองอีกกี่ครั้งว่าห้ามหลงเสน่ห์ความหล่อเหลาและความตรงสเปกตรงใจเพราะเขามีเมียแล้ว!

“แล้วฉันจะทยอยโอนเงินค่าซ่อมรถไปให้ค่ะ”

หล่อนได้แต่บอกขอบคุณก่อนจะก้าวขึ้นรถไป ส่วนคนที่เดินมาส่งพอส่งเสร็จก็เดินไปขึ้นรถของตัวเอง เขาขอให้หล่อนขับไปก่อนจึงขับตามออกไป และแยกกันตรงสี่แยกไฟแดงถัดไป โดยที่รติยาไม่รู้เลยว่าเขาตั้งใจ

หล่อนเข้าเสียแล้ว

เพราะทั้งนามสกุลของหล่อนที่คุ้นหูเขามาก บวกกับท่าทางของเจ้าตัว
ที่แม่จะดูออกว่าหลงความหล่อเหลาของเขา แต่ก็ไม่ได้ทอดสะพานไล่ทิ้งที่
ทำได้ อีกทั้งตอนที่หล่อนดูเป็นห่วงเขา นั้นไม่ใช่อาการเสแสร้งแก้งทำ
ไม่ใช่เพียงเพราะพูดไปตามสถานการณ์ แต่ดูเป็นห่วงจริงๆ มันทำให้เขารู้สึก
สนใจหล่อนขึ้นมา แล้วก็ได้แต่หวังว่าการเจอกันครั้งหน้าจะมีเรื่องดีๆ เกิด
ขึ้น